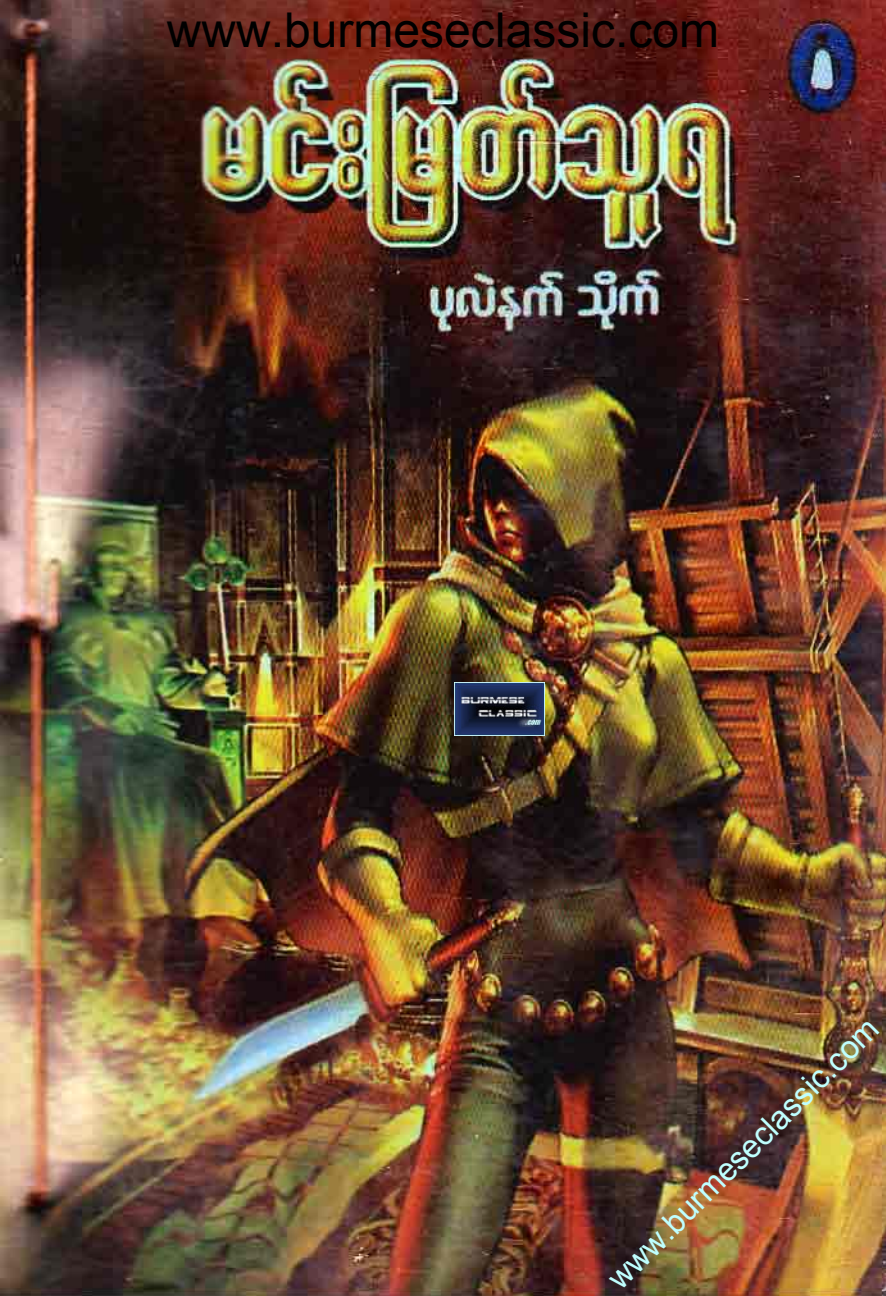

မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲနက် သိုက်

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲနက်သိုက်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ် (၅၉) ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃)၊ စေတနာ Offset

ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲနက်သိုက်

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲနက်သိုက်၊ မင်းမြတ်သူရ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၃၂-စာ၊ ၅x၇

(၁) ပုလဲနက်သိုက်

၀၉၅-၈၃

တစ်နေ့သံဃ် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် မက်ဆီ
ပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ရန်ကုန်
ဆိပ်ကမ်း၌ လူမှိုက်လိုလို ဘာလိုလို လုပ်ပြီး အသက်မွေးဝမ်း
ကြောင်း နေလေ၏။

တစ်ညတွင် ဆိပ်ကမ်းလူမှိုက်များ လက်မှ ထွက်ပြေး
လာသောမာယာဆိုသည့်မိန်းကလေးကို ကယ်တင်ပြီးနောက်
ကံအကြောင်းမလှစွာဖြင့် ဆူမ၏ စားဝတ်နေရေးကိုပါ
တာဝန်ယူခဲ့ရလေ၏။

မာယာသည် မြိတ်ကျွန်းစု အတိတ်ဖြစ်ပြီး မိမိရှိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ မာယာသည် ယခင်က ဆိပ်ကမ်းအနီးရှိ ရေသူမကလပ်တွင် မြန်မာ့စောင်းတီးခတ်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုလေ၏။

ထိုသို့ ကလပ်၌ လုပ်ကိုင်ရာတွင် သူမ၏ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်နှင့် ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသားများ အဝင်အထွက်များသော ကလပ်၌ မာယာကို လူကြိုက်များလှ၏။

မာယာ ကလပ်၌ စောင်းတီးပြီး ဖြေဖျော်နေစဉ် ရေသူမကလပ် ပိုင်ရှင် ကျင်စိန်က မာယာ၏ အလှအပကို မြင်မိပြီးရမက်စေကြကာ သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

ကျင်စိန်သည် ဘိလပ်မှလာသော အဘိုးတန် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးလာဘ်ထိုးပြီး မာယာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တောင်းခံ

လေ၏။ သို့သော် မာယာသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းတတ်သော စရိုက်သဘာဝရှိသူ ဖြစ်ရကား တဏှာရှုံးကျင်စိန် တစ်ယောက်အချိန်ကုန် လှုပ်နှံ ဖြစ်ရလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျင်စိန်စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့သည့် အဆုံးမာယာ၏မေတ္တာကို အနိုင်အထက် ပြုကျင့် ပြီး ရယူရန် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်တွင် ရွတ်ရွတ်ခွံ့ခွံ့ တိုက်ပွဲဝင် ခဲ့သော်လည်း ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ပစ်ပယ်ထားခြင်းခံရသဖြင့် ခပ်ရွတ်ရွတ်စိတ်ထားရှိသူ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီမှာကိုဘဒင်...ဗြိတိသျှတွေ ကျုပ်တို့ကို ပစ်ပယ်ထားလည်း ဘာအရေးလဲ...ကျုပ်တို့ဘာသာ ဆိပ်ကမ်းမှာ ခိုက်ကြည့်

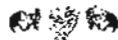
မင်းမြတ်သူရ

စားမယ်

ဟုကြွေးကြော်ပြီး မကောင်းသူကယ် ကောင်းသူ
ကယ်သည့်အလုပ်ကို ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ခုံခုံမင်မင်
လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင် လူမိုက်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသော်
လည်းရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌ရှိနင်းပြီးသော လူမိုက်အပေါင်းသည်
ဂျမဒါမင်းထင်၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းခြင်း သူရသတ္တိ
ရှိခြင်းတို့ကိုအသိအမှတ်ပြုကာဂျမဒါမင်းထင်ကိုလက်ရှောင်ပြီး
ခပ်ဝေးဝေးမှာနေကြ၏။

ထိုကြောင့်ပင်မာယာကိုလူမိုက်များလက်မှအေးအေး၊
ချမ်းချမ်း ကယ်တင်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပုလဲနက်သိုက်

၉

မာယာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိသည်
နေ့မှ စပြီး အိမ်ရှင်မတစ်ဦး၏ ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ
လုပ်ဆောင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူမိုက်ကျော်နစ်ဦး၏ ကြွက်
သိုက်နှင့် တူသော နေအိမ်မှာ နေချင်စဖွယ် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်
ဖြစ်လာလေ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စားရေးသောက်ရေး အတွက်
လည်းဆိပ်ကမ်းရှိ ခပ်ညံ့ညံ့ ထမင်းဆိုင်များကို အားကိုးစရာ

မလိုတော့ဘဲ မာယာ၏လက်ရာ ထမင်းဟင်း ပူပူနွေးနွေးကို
စားသောက်ရသဖြင့် စည်းစိမ် တစ်မျိုးတိုး လေ၏။

ထိုကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ လူမိုက်ကျော် နှစ်ဦးသည်
အိမ်မှ မာယာထွက်ခွာသွားမည်ကိုပင် ကြိုတင်ပြီးစီးရန်နေကြ၏။

တစ်နေ့တွင် မာယာက သူမ၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သဖြင့်
ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားပြီး ပန်းရေချမ်းဆီမီး ကပ်လှူရန်
ပူတာသဖြင့် လူမိုက်နှစ်ဦးသည် ဝတ်ကောင်းစားလှများ
ဝတ်ဆင်ကာ ဘုရားပေါ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

ဘုရားရင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ပန်းရေချမ်းဆီမီး
ကပ်လှူ ပူဇော်ပြီးနောက် မာယာက

“ဒီနေ့ ကျွန်မ မွေးနေ့မှာ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အရေး
ကြီးတဲ့ စကား ပြောချင်တယ်။ ရှင်တို့က ကျွန်မကို ကယ်တင်
ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှိတဲ့အပြင် ကျွန်မ အပေါ်မှာလည်း ညီမအရင်း

တစ်ယောက်လို သဘောထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါအပြင် ရှင်
တို့မှာ စွန့်စားဝံ့တဲ့သတ္တိလည်းရှိတယ်။ ဒီလိုသတ္တိရှိတဲ့လူမျိုးဟာ
ဆိပ်ကမ်းမှာလူမိုက်ယောင်ယောင်ဘာယောင်ယောင်နဲ့အချိန်
ဖြုန်းနေတာ သိပ်နဲ့မြောဖို့ ကောင်းတယ်။ ရှင်တို့ မချမ်းသာ
ချင်ဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“မာယာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ရှင်တို့ စွန့်စားဝံ့ရင် ငွေတွေ အများကြီး ရနိုင်တဲ့
အခွင့်အလမ်းရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ငါတို့ငွေတွေအများကြီးလိုချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့မတရား

တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ရမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဟုပြောလေရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရှင်တို့ စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်မ သိပြီးသားပါ။ မတရားတဲ့

အလုပ် လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိကကစွန့်စားပုံနဲ့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်ပြီး

“စွန့်စားရမဲ့ အလုပ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လို အလုပ်ပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ လုပ်မယ် မာယာ၊ နင် ငါတို့ကို ဘာခိုင်းမှာလဲ ပြောပါ”

ဟုဝင်ရောက် ပြောဆိုလေ၏။

မာယာက ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို လေးနက်ဟန်

ဖြင့်ကြည့်ပြီးသူ၏လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ထားသော လက်စွပ်ကို ပြကာ

“ကျွန်မ လက်စွပ်ကို ကြည့်စမ်း ပုလဲနက် လက်စွပ် အစစ်ရှင်း၊ ဒီပုလဲနက်မျိုးက သိပ်အဖိုးတန်တယ်။ ပုလဲနက်တွေ အများကြီးရနိုင်တဲ့နည်းလမ်းလည်း ကျွန်မမှာရှိတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မာယာ၏ လက်စွပ်ကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မူလက မာယာ၏ လက်စွပ်ကို ဘုရား ဈေးတွင် ရောင်းချသော အပေါစား လက်စွပ်တစ်ကွင်းဟုသာ ထင်ခဲ့၏။ ယခု မာယာ၏ အဆိုအရ အလွန် အဖိုးတန်သော ပုလဲနက်လက်စွပ်ဖြစ်နေသည်ဆို၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မာယာ၏ လက်စွပ်ကို ကြည့်ပြီး

“ငါ့ကို လက်စွပ်ခဏ ပေးပါ မာယာ”

ဟုဆိုကာ မာယာ၏ လက်စွပ်ကို ယူပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ငှား ခန်းနေထိုင်သော နေအိမ် အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ဂျမဒါမင်းကြီးထံသို့

သွားကာ

“ဒီလက်စွပ်ကို အကဲဖြတ်ပေးပါ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်ရာ ဂျူးအဘိုးကြီးက လက်စွပ်ကို
မှန်ဘီလူးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဘုရားသခင် ပုလဲနက် အစစ်ပါလား။ ဒီလက်စွပ်ကို
အခု ရောင်းမယ် ဆိုရင် ငွေ ငါးသောင်း လက်ဝင်း ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည်
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ပုလဲနက် အစစ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

ဟု ထပ်မံ မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျူးအဘိုးကြီးက

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ မသေချာဘဲ ကျွန်ုပ်က ငါးသောင်း
ပေးပါ့မလား”

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သမျှ သဘော
သားများ၏ ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို မတန်တန်ဆ ဈေးနှိမ်ပြီး
ဝယ်ယူလေ့ရှိသူ ဖြစ်လေရာ သူ့စကား အမှန် ဖြစ်မှာ သေချာ
နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မာယာထံသို့ ပြန်သွားပြီး ဂျမဒါ
မင်းထင်က

“နှင့်လက်စွပ် အစစ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ပုလဲနက်
တွေကို ဘယ်လို ယူရမလဲ ဆိုတာသာ ပြောပါတော့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မာယာက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်လိုက်ပြီး

“ပုလဲနက် အကြောင်း ပြောရရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝ
ကို ပြန်ပြောမှ ဖြစ်မယ်... ကျွန်ုပ်ငယ်ငယ်က မြန်မာပြည် တောင်
ဘက်စွန်းက ကော့သောင်နဲ့ မိုင် ၄၀၀ လောက် ကွာလေးတဲ့

အရပ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်... ကျွန်မကို ကျွေးမွေးပြုစုပေးခဲ့တဲ့ သူတွေဟာ လူလောက ပတ်ဝန်းကျင်က အရိုင်းအစိုင်းလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတွေပါပဲ။ သူတို့ဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးစားမိဘတွေပါ... ကျွန်မ မိဘ အရင်းတွေက ပင်လယ်ပြင်မှာ သင်္ဘော မှောက်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတွေ ဆိုတာ အက်ဒမန် ကျွန်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေထိုင်တဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေ မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာ သိပ်ပြီး ရိုးသားကြတယ်... သူတို့ အလုပ်က ကျွန်းပေါ်မှာ ပုလဲငုပ်၊ သစ်ခုတ်၊ ပျားဖွတ် စတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ပြီး ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေ စားသောက် ခဲ့ကြတာပါ။ နောက်တော့ အက်ဒမန်ကျွန်းကို အင်္ဂလိပ်

နယ်ချဲ့တွေ ရောက်လာပြီး အကျဉ်းစခန်းတွေ ဖွင့်တော့ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မွေးစားမိဘတွေရဲ့ နယ်မြေတွေကို လုယက် တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြတယ်။ အသက်အိုအိမ် စည်းစိမ် တွေကိုလည်း ထိပါးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ဗြိတိသျှတွေဟာ တိုင်းရင်းသား တွေကို အလစ် ဝင်တိုက်ပြီး ကျွန်မကို တိုင်းရင်းသားတွေဆီက ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မကို အက်ဒမန် ကျွန်းက စောင်သည်ဦးဘိုးပွင့်တို့လင်မယားက မွေးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ် ဘဝ တလျှောက်လုံး ဒေသခံ လူရိုင်းတွေနဲ့ အတူ ကြီးပြင်းခဲ့လို့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ဆီ ရောက်မှ ကျွန်မ စာအရေးအဖတ်နဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သင် ကြားခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ မာယာ၏ စကားကို နားထောင် နေသော ကျွန်ုပ်က စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ

“အခုအချိန်ထိ မာယာ နောက်ကြောင်းမှာ ပုလဲနက် အကြောင်း မပါသေးဘူးနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာက ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းထိုး လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် လောနေတာရှင်၊ တဖြည်း ဖြည်း ပုလဲနက်အကြောင်း ရောက်လာမှာပါ”

ဟုပြောရင်း

“ကျွန်မရဲ့ ဘဝတာလျှောက်လုံး တိုင်းရင်းသား လူရိုင်း တွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ ရတဲ့အတွက် အရွယ်ရောက်လို့ မြို့ပေါ်က အလုပ်တွေကို လုပ်ရတာမပျော်မွေ့ဘူး။ နောက်တော့မလေး လူမျိုးတွေရဲ့ ပုလဲ အဝယ်ဒိုင်မှာ ပုလဲ အကဲဖြတ်တဲ့ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတွေနဲ့ နေတုန်းက ဟင်လယ်ထဲမှာ ပုလဲငုပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်

ပုလဲတွေရဲ့ အရည်အသွေးကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ကျွန်မ ပုလဲဒိုင်မှာ လုပ်ရင်း ပုလဲနက်တွေဟာ အင်မတန် တန်ဖိုး ရှိကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။ ပုလဲနက်ကို မလေးကျွန်းက လူတွေ သိပ်ကြိုက်လို့ ဈေးကောင်းပေးဝယ်တယ်။ ဒီအခါမှာ ပုလဲနက် တွေ အများကြီး တွေ့နိုင်တဲ့ နေရာကို ကျွန်မ သွားသတိရတယ်။ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတွေနဲ့ နေတုန်းက ပုလဲနက်သိုက်တွေ ရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်။ အပေမဲ့ ပုလဲနက်သိုက်ရှိတဲ့ နေရာကို လူမျိုးခြားတွေကို အသိမပေးချင်လို့ လျှို့ဝှက်ပြီး နေ ထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မမွေးစားမိသောတွေ ရေဆင်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ မနေချင်တော့ လို့ ထွက်လာခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒီမင်းထင်က

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ ပုလဲနက်သိုက်ဟာ အက်ဒမန်

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ပုလဲနက်တွေ အများကြီး ရနိုင်
တယ်၊ ပုလဲနက်ကို အနောက်တိုင်းသားတွေ သိပ်ကြိုက်ပြီး
ဈေးကောင်းပေးတယ်ဆိုတာ ရန်ကုန် ရောက်မှ ကျွန်မ ပိုသိ
သွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်မြန် လက်မြန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး သွားပြီး ပုလဲနက်တွေ
ရှာရအောင်၊ ပုလဲနက်တွေ မြန်မြန်ရတော့ မြန်မြန် သူဌေး ဖြစ်
တာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ပုလဲနက်ကို ရှာဖို့က ဒီလောက် မလွယ်ဘူးရှင်၊ ခရီးက

ပုလဲနက်သိုက်

အင်မတန်ဝေးပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ အန္တရယ် အမျိုးမျိုး နဲ့ ရင်ဆိုင်ရ
နိုင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဘယ်လို အန္တရယ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင် ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မာယာက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ပြီး

“ကျွန်းလုံးခြုံရေး တပ်ဖွဲ့က လူတွေ မရိပ်မိအောင် လုပ်ရ
မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဘဝတူ ပုလဲငုပ်သမားတွေ မသိအောင်
လည်း လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လိုတယ်၊ သူ့စဉ်း သိသွားရင် ကျွန်မတို့
ပုလဲနက်တွေကို ဝင်လုပြီး ရှာဖွေကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ ရှာဖွေ
ရသမျှ ပုလဲတွေကိုလည်း လုယက်ပြီး ယူငင်ကြလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က လက်သီးဆုပ်ပြီး

“ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ အနိုင်ယူလို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့က

မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်မှာ အာရပ်တွေ ဖိန့်ဖိန့်တုန်
အောင် မြန်မာ့သတ္တိ ပြခဲ့တဲ့ သူတွေပဲ။ မတရားတာ လုပ်လို့ က
တော့ အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရှင်တို့ သတ္တိနဲ့ အစွမ်းအစကို ကျွန်မ ယုံပါတယ်ရှင်၊
ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စကို
ရှင်တို့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်စလုံး သူဌေး
မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ပုလဲရှာဖို့ ငါတို့ ဘာတွေ လိုသေးလဲ မာယာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျွန်မတို့မှာ အလွန် ခိုင်ခံ့ပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ စိတ်ချ
ရတဲ့ သင်္ဘော တစ်စီး လောက် လိုတယ်၊ ပြီးတော့ ရေငုပ် ဝတ်စုံနဲ့
ရေငုပ် ကိရိယာ တွေ လိုမယ်၊ လက်နက် ခဲယမ်း တွေ လည်း
ဆောင်ထားရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါတွေ အားလုံး ကြိုးစား ရှာရင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မာယာက

“ရှင်တို့မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်၏နှစ်ဦးသား

ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပိုက်ဆံများကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရေတွက်

ကြည့်ရာ ငွေ ၅၀၀ ပင်မပြည့်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မာယာက ကျွန်ုပ်တို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေများကို ကြည့်ပြီး

ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ရှင်တို့ငွေလောက်နဲ့တော့ပင်လယ်ထဲကို ဘယ်လိုမှ
ထွက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ဂျာမဒါ မင်းထင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ငွေအတွက် မပူပါနဲ့ မာယာ ငါတို့ ငွေတွေ ရအောင်
ရှာနိုင်ပါတယ်၊ ပုလဲနက်ရှိတဲ့ နေရာကိုသာ တိတိကျကျ လမ်း
ညွှန်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ပုလဲနက်ရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်မတိတိကျကျ လမ်းညွှန်
နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ရှင်တို့သာ ပင်လယ်ထဲ
ထွက်ဖို့ ငွေရအောင် ရှာပါ”

ဟုစိတ်အားတက်ကြွစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင်
ကျွန်ုပ်နှင့်မာယာကို ခေါ်ပြီး ကမ်းနားလမ်းရှိ ရွှံ့ရယ်ဟိုတယ်၌
နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြလေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်ကြရင်း ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ပုလဲနက်သိုက် ရှိတဲ့ နေရာကို ကျုပ်တို့ မရရအောင်
ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချပြီး

“ဆုံးချက်တာက ထားပါတော့ဗျာ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ
ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောနဲ့ ပုလဲ ရှာဖို့ဆိုတာ ငွေတွေ အများကြီး
လိုတယ်၊ ကျုပ်တို့ငွေဘယ်လိုရှာကြမလဲ”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ငွေရှာဖို့အတွက် ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တာဝန်
ထားစမ်းဗျာ၊ လိုအပ်တဲ့ ငွေတွေကို မရရအောင် ရှာပေးပါမယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အချို့ကြီးကြီးမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျင်းနေတာလဲအတော်ပဲ၊ စွန့်စွန့်စား
စား လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်တယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က လက်သီးဆုပ်
လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ညနေက စပြီး ငွေရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို
စပြီး လုပ်ကိုင်ကြမယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ သတင်းစာ
ထဲက နာရေးသတင်း တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး ကျုပ်တို့အတွက် ငွေ
ရပေါက်ကြီးကြီးတစ်ခုကို သွားတွေ့တာ”

ဟုပြောပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား
နေလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို အလိုက်
တသိဖြင့် မေးမြန်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေ လိုက်ကြ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူကုံထံများ
ဝင်ထွက်လေ့ ရှိသော ကလပ်တော်တော်များများကို မင်ဘာ
အဖြစ်ဝင်ထားလေ့ရှိ၏။

ညနေသို့ရောက်သောအခါဂျမဒါမင်းထင်သည်အလုံ
ကမ်းနား ဘက်ရှိ အစိုးရ အရာရှိများ ဝင်ထွက်လေ့ ရှိသော
ကလပ်တစ်ခုသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်မာယာအားခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဥရောပ ဝတ်စုံကို
သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မာယာမှာလည်း အနက်
ရောင် ပိုးထည်ကို ထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ကာ အလှကြီး
လှနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ကလပ်၏ရောင်ကျသော
နေရာရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာ ယူလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်
ဘိလပ်ရေမြင်းဖြူတံဆိပ် ဝီစကီနှင့် မြည်းရန် ငါးမုန့်ကြော်၊ ချိုစ်
အစရှိသော အမြည်းများကို မှာယူလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည် စားရင်း သောက်ရင်း ကလပ်
ထဲသို့ဝင်လာသူများကို အကဲခတ်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် အမှောင်လွှမ်းလာပြီး ကလပ်ထဲသို့
လူများ တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကလပ်ထဲသို့ ဝင်လာသူများကို

၃၀ မင်းမြတ်သူရ

စောင့်ကြည့်ရင်း ဝိုးတိုက်ပုံ အင်္ကျီနှင့် ဘန်ကောက်လုံချည်
ခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်ဆင်ထားသော အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်
လူကြီးတစ်ဦးကို မြင်သောအခါ

“ကျုပ်တွေ့ချင်တဲ့သူလာပြီဗျို့။ သူနဲ့မည်ဦးဘိုနီတဲ့--
အရင်ကတော့ ဟိုက်ကုတ် ရှေ့နေကြီးပေါ့ဗျာ၊ နောက်တော့
ဒန်အိုးစက် သူဌေးရာကွတ် အမှုမှာ မတရားမှုတွေ ကျူးလွန်
ကြောင်း ထင်ရှားလို့ ရှေ့နေလိုင်စင် ပြုတ်သွားတာဗျ။ အခုတော့
အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ဖြစ်ပြီး ကလပ်တွေမှာ ဂျိုင်း လျှောက်
လုပ်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားမဆုံးမီ ဦးဘိုနီသည် ကျွန်ုပ်တို့
ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဝိုင်းရံရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။
ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဦးဘိုနီကို လက်ပြပြီး

စေတနာတပေ

“ထိုင်ဗျာဦးဘိုနီ မတွေ့တာ ကြာပြီနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာဦးဘိုနီက

“ကျုပ်ကတော့ ကလပ်ကို မရောက်ရင် မနေနိုင်လို့
မှန်မှန် ရောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်လူသာ ပျောက်နေတာပါ။
ဘယ်နေရာမှာ ပွပေါက်တိုးလို့ ဒီလောက် ပျောက်နေတာ
လဲဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဘယ်မှာမှ ပွပေါက်မတိုး ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ခရီးလေး
နည်းနည်း ထွက်နေလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ရှေ့နေဦးဘိုနီက အားတက်သစရာ
အမှုအရာဖြင့်

“ခင်ဗျားကို ခမ်းသာစရာ ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ရှေ့နေ

စေတနာတပေ

လိုင်စင် ပြန်ရဖို့ နီးနေပြီ၊ ရှေ့နေ လိုင်စင် ရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့
 ဆော့နေတဲ့ ပြန်ဆပ်နိုင်တော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်မိတ်ဆွေရဲ့ရှေ့နေ
 လိုင်စင် ပြန်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ရှေ့နေဦးဘိုနီက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်ပြောဖူးတဲ့ သုကျိတ်နဲ့ ဘာလီရဲ့ အမှုကြောင့်
 ပေါ့ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းကပဲ သူတို့ ဖခင်ကြီး မစွတာ ဘားနတ်
 ဘိလပ်မှာ ဆုံးသွားတာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တယ် မဟုတ်
 လား။ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ (၁၉၂၀) မှာ ရေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့
 သေတမ်းစာဟာ မစွတာ ဘားနတ်ရဲ့ နောက်ဆုံး ရေးခဲ့တဲ့
 သေတမ်းစာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဆီက သေတမ်းစာကမှ

(၁၉၂၃) မှာ ရေးခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး သေတမ်းစာဗျ။ ဒီသေတမ်း
 စာကြောင့် ရှေ့နေအသင်းက ကျုပ်ရဲ့ ရှေ့နေ လိုင်စင်ကို ပြန်
 မပေးလို့ မရတော့ဘူး။ ဘိုကပြား သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့
 သေတမ်းစာ ဆိုတော့ ရှေ့နေအသင်းက ဆက်ခေါင်းမမာ
 နိုင်တော့ဘူးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ ရှေ့နေလိုင်စင်ကို ပြန်ပေး ရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မိတ်ဆွေကြီး ဆီက သေတမ်းစာက မစွတာ ဘားနတ်
 ရဲ့ နောက်ဆုံး ရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာ ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရှေ့နေ ဦးဘိုနီက

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ မစွတာ ဘားနတ် နဲ့ ကျုပ်က
 ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရ သိပ်ပြီး ခင်မင်ကြတာပဲ၊ မစွတာ ဘားနတ်ဟာ

ကျွန်ကလွဲပြီး ဘယ်ရှေ့နေ နဲ့မှ မသိကျွမ်းဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ရှေ့နေဦးဘိုနီ၏ စကားကြောင့် ဂျမဒါမင်းထင်က
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး

“ဦးဘိုနီအတွက် မင်္ဂလာ သတင်းပေါ့ဗျာ၊ ဦးဘိုနီရဲ့
အောင်မြင်မှုအတွက် ကျုပ် ဒီနေ့ည ကောင်းကောင်းဂုဏ်ပြု
ရမယ်၊ ဦးဘိုနီ ကြိုက်သလောက် သောက်ဗျာ”

ဟုဆိုပြီး ဘွိုင်အား ခေါ်ပြီး အကောင်းစား အရက်များ
မှာယူလိုက်လေရာရှေ့နေ ဦးဘိုနီသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုပြီး နားဝတ်ရေကျ သောက်လေတော့၏။

ဂျမဒါမင်းထင်ကမူအရက်ကိုဟန်မျှသာသောက်လေ
၏။ အတန်ကြာသောအခါ ရှေ့နေ ဦးဘိုနီ ရေချိန် ကိုက်စပြု
လာလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီမှာ.. ဦးဘိုနီ မစွတာ ဘားနတ်ရဲ့ သေတမ်းစာကို
ကျုပ်ကို ရောင်းပါလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေဦးဘိုနီသည် မျက်လုံးပြူးမျက်
ဆန်ပြူးနှင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည်လိုက်ပြီး

“အမလေး... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိတ်ဆွေရယ်...
သေတမ်းစာ ဆိုတာ ရောင်းလို့မှ မရတာ၊ ဝယ်တဲ့သူလဲ ဥပဒေ
အရဘယ်လိုအကျိုးမှ မရှိပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သေတမ်းစာကို
ကျုပ်သုံးရက်လောက်ပဲ ခဏ လိုချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခဏ
ငှားလို့မရဘူးလား၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျား အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး။
သေတမ်းစာ သုံးရက်ငှားခ အတွက် ခင်ဗျားကို တစ်ရက်တစ်ရာ
နှုန်းနဲ့ ငွေသုံးရာပေးမယ်”

၂၆ ခင်မြတ်သူရ

ဟုပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေ လိုင်စင် ပြတ်သဖြင့် ဝင်ငွေ မရှိဘဲ တစ်နှစ်လုံး ငွေသုံးပြတ်နေသော ဦးဘိုနီ၏ မျက်လုံး ထဲတွင် အရောင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က အပြောမဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ သဘောဖြင့် ငွေသုံးရာကို စားပွဲ ပေါ်သို့ တင်လိုက်ရာ ဦးဘိုနီ သည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို မျက်လုံး မှိတ်ပြီး သေတမ်းစာငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ် သေတမ်းစာကို မပျောက် ပျက်ပါဘူးလို့ ကတိ ပေးရင်ငှားမယ်ဗျာ..ခင်ဗျားကတိအတိုင်း သုံးရက်တည်းနော်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“တကယ်သုံးရက်တည်းပါ။ သုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့ညနေ ဒီနေရာမှာပဲ ခင်ဗျား လက်ထဲကို သေတမ်းစာ ပြန်အပ် ပေး မယ်ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရှေ့နေဦးဘိုနီသည် ငွေစက္ကူများကို လိုချင်တက်မက်စိတ် ထိမ်းမရနိုင်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲ ကောက် ယူပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်လက်သို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ရှေ့နေ ဦးဘိုနီက

“စိတ်ချပါရစေ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကို ယုံလို့ ကျုပ် ထမင်းအိုးကို ခင်ဗျား လက်အပ်တာပဲ။ သေတမ်းစာ သာ တစ်ခု ခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်ရဲ့ရှေ့နေ လိုင်စင် ပြန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ဦးဘိုနီ၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး

“မပူပါနဲ့ဗျာ..ခင်ဗျားအေးအေးချမ်းချမ်း သွားပြီးသာ အနားယူပါတော့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရှေ့နေဦးဘိုနီသည် သဘောကျဟန်

၃၈ မောင်မြတ်သူရ

မြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ဘာရွတ်ကင်းလမ်းက ဂျပန်မ တွေဆီ

မှာ သွားအနှိပ်ခံပြီး ဖိမ်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ဟုအားမခက်သရောပြောကာ ကလပ်ထဲမှ ထွက်သွား

လေ၏။

ပုလဲနက်သိုက် ၃၉

ရှေ့နေဦးဘိုနီ ထွက်ခွါ သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်က

“ကျုပ်တော့ နားမလည် နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာ

ဖြစ်လို့ သူများ သေတမ်းစာကို ငွေသုံးရာ ပေးပြီး ငှားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မာယာကလည်း ဝင်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်မှာ ဘယ်လိုအကြံရှိလို့လဲ၊ ရှေ့နေကြီး

ကြည့်ရတာကတော့ လူပါးလူနပ်ကြီးနော်”

ဟုပြောလေရာ ဂျပန်အိမ်ထောင်က ရယ်မောပြီး

“မပုပါနဲ့ မာယာ ကျုပ်က သူများ မျက်စိမှေးပေါ်မှာ
 ကြွန်းလျှောက်လာတဲ့သူပါ။ ကျုပ်တို့ ပွပေါက်တိုးမှာ သေချာ
 တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က သိချင်စိတ်ကို ထိမ်းမရနိုင်တော့ဘဲ

“ဘယ်လို ပွပေါက်တိုးမှလဲ ပြောပါဦး ဂျမဒါ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“မစ္စတာဘားနတ်ဆိုတဲ့ဘိကပြားကြီးဟာ ငိုကုတ်သူ
 ဒေါ်ရွှေစံကို ယူပြီး မျိုးမြင့်နဲ့ သန့်စင် ဆိုတဲ့ အမှာညီနောင်ကို
 မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မျိုးမြင့်နဲ့ သန့်စင်ဟာ လောကမှာ အမေ တစ်
 ယောက်တည်းက မွေးတဲ့အမှာညီနောင်တွေ ဖြစ်ရက်နဲ့ ဇာစ်
 ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြီးသူရန်ဘက် တွေလို မုန်းတီးပြီး

လွန်းလို့ရာမဇာတ်ထဲက သုကျိတ်နဲ့ဘာလီလို့တောင် တင်စား
 ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။ သူတို့ညီနောင်ဟာ ကျောင်းနေစဉ် ကတည်း
 က တစ်ဦးကို တစ်ဦး မုန်းတီးလွန်းလို့ ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်
 ခဲ့ကြတယ်။ မျိုးမြင့်ဟာ သူယူမယ့်မိန်းမနဲ့ စေ့စပ်ရမဲ့ ဆဲဆဲမှာ
 သန့်စင်က ခိုးပြေးတာ ခံခဲ့တယ်။ မျိုးမြင့်ဟာ သန့်စင်ကို မကျ
 နပ်လို့ သန့်စင် ချစ်သူကို ပြန်ပြီး ခိုးပြေး သွားခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်
 ယောက်ဟာတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဒီလောက်တောင်
 မုန်းတီးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက တကျက်ကျက်
 ဖြစ်နေလို့ မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ကြတယ်။ နောက် အရွယ်
 ရောက်လာတော့ မိခင်ဆုံးပါး သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ မစ္စတာ
 ဘားနတ်ဟာ သူ့သားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ကို ပိုပြီး ခံခဲ့ရတယ်။
 မစ္စတာ ဘားနပ်ဟာ သူ့သား နှစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုး ဆုံးမလို့
 မရတဲ့ အဆုံးမှာ မကြာခဏ အိမ်ပေါ်က နှင်ချခဲ့တယ်။ နောက်

တော့ မစ္စတာ ဘားနပ်ဟာ သူ့သားနှစ်ယောက်ကို တလှည့်စီ
စိတ်ဆိုးတဲ့ အခါတိုင်း ရှေ့နေဦးဘိုနီကို ခေါ်ပြီး သေတမ်းစာကို
အမျိုးမျိုး ရေးခဲ့တယ်။ သားနှစ်ယောက်ဟာ မစ္စတာဘားနပ်
စိတ်ဆိုးတိုင်း သေတမ်းစာကို အမျိုးမျိုး ပြင်ရေးတာ ခံခဲ့ရ
တယ်။ ဒါကြောင့် သားနှစ်ယောက်ဟာ တစ်လှည့်စီ ချမ်းသာ
ကြယ်ဝလိုက်ဆင်းရဲလိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေခဲ့တယ်။ မစ္စတာ
ဘားနပ်ဟာ သားနှစ်ယောက်ကို ဆိုဆုံးမလို့ မရတဲ့ အတွက်
စိတ်ဆင်းရဲပြီး အင်္ဂလန်မှာ သွားနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့
ရက်က မစ္စတာ ဘားနပ် အင်္ဂလန်မှာ သေဆုံးတဲ့ သတင်းကို
သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ မစ္စတာဘားနပ်ရဲ့ သေဆုံး
ကြောင်း သတင်းနဲ့ အတူသားနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ မျိုးမြင်နဲ့
သန့်စင်ဟာ မစ္စတာဘားနပ်ရဲ့ (၁၉၂၀) မှာ ရေးတဲ့ သေတမ်းစာ
အရ အမွေတွေကို ခွဲဝေရရှိမယ်လို့လဲ ဆိုထားတယ်။ ဒီသတင်း

ကို ဖတ်ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ ရှေ့နေဦးဘိုနီ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို
သွားသတိရတယ်။ ရှေ့နေဦးဘိုနီရဲ့ အပြောအရ မစ္စတာ ဘားနပ်
ဟာ ခရစ်မတ်တုန်းက ဖခင်ကို ပိုစကဒ်လေးတောင် ပို့ဖို့ သတိ
မရတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးပြီး အင်္ဂလန်ကနေ နောက်
ဆုံးသေတမ်းစာတစ်စောင်ကို (၁၉၂၃) မှာ ရေးသားခဲ့တယ်လို့
သိခဲ့ရတယ်။ ဒီစကားကို အမှတ်ရပြီး ကျုပ်တို့အတွက် ငွေရ
ပေါက်ကြီးတစ်ခုတွေ့ပြီလို့ သိလိုက်တယ်။

ဟုပြောလိုက်ရာ မာယာက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ဂျမဒါ
မင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လို ငွေရပေါက်မျိုးလဲရှင် ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညှိတ်ပြီး

“ကျုပ်ရဲ့အကြံက တော့ ရန်ငြိုးရန်စကြီးတဲ့ အမှာညီ

အစ်ကို နှင့်ယောက်ကို ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်အကြံအောင်ဖို့အတွက် မာယာရဲ့အကူအညီလိုတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့် မာယာက မျက်
မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်း လိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမှုအညီအစ်ကို ဆိုပေမဲ့စိတ်
ဓာတ်ခြင်း မတူကြဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ ညီဖြစ်တဲ့
မျိုးမြတ်ဟာသူဌေးသား ဗီဇအလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ
တဏှာရှုံး ဖြစ်နေတယ်...ရန်ကုန်မြို့က ဇိမ်ခေါင်းတွေ အားလုံး
သူ့ကို သိကြတယ်...သူဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိန်းကလေး

တွေကို ငွေနှံ ပေါက်ပြီး ဖျက်ဆီးလေ့ရှိတယ်၊ မျိုးမြတ်နဲ့ တွေ့ဖို့
အတွက် မာယာအကူအညီအများကြီး လိုတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာယာကမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး

“အခလေး...မဟုတ်မဟတ်တွေတော့ ကျွန်မ မလုပ်

ချင်ဘူးနော်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မာယာ၏ အနီးသို့

တိုးကပ်ရင်း

“နည်းနည်းလေး စွန့်စားရမှာပါ...မာယာ ဘယ်လိုလုပ်

ရမလဲ ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်”

ဟုဆိုကာ တီးတိုးပြောပြလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌သူဌေးသားမျိုးမြင့်သည်ဝင်ဒါဒီယာ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်း၌ထိုင်ပြီး ဗြိတိသျှတော်ဝင်ဓါတ်ပုံ အသင်းကြီးမှထုတ်ဝေသောမိန်းမလှများ၏မပေါ့တပေါ်ပုံများ ကိုကြည့်ပြီး တဏှာစောကြာနေချိန်တွင် သူ၏အိမ်သို့ မာယာ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မျိုးမြင့်သည် မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ကို မမျှော်

လင့်ဘဲမြင်လိုက်ရသဖြင့်မိမိနှင့်သိက္ခာမီးသောဖိမ်ခေါင်းများ၏ လက်ချက်ဟုယူဆကာ

“ဟာ...မျှော်နေတာနဲ့ အတော်ပဲကွာ၊မင်းကို ဘယ်သူ လွတ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ့အသိ ဖိမ်ခေါင်း တစ်ယောက်ယောက်က လွတ်လိုက်တယ် ထင်တယ်၊ စိုးသိန်းလား...ဘီလေးလား ပြော သိဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မာယာသည် မျိုးမြင့် အမေးကြောင့်ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး

“အိုးရှင်ထင်သလိုဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ကျွန်မမှာအလွန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ရှင့်ဆီရောက်လာတာပါ၊ ကျွန်မက ရှင့်အစ်ကို သန်စင်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်က မာယာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

၄။ မေတ္တဝါ

“ငါ့ အစ်ကိုရဲ့အတွင်းရေးမှူးက ချောမောလှပနေပါ
လား၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲကွာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမာယာက

“ဒီလိုပါ...ရှင်အစ်ကိုက လက်အောက်ငယ်သားတွေကို
အနိုင်ကျင့် လွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မ မတော်တဆ မှားတဲ့ အမှားလေး
တစ်ခုကို ခွင့်မလွှတ်ဘဲ ကျွန်မကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး၊ ကလဲ့စားချေချင်
တယ်။ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကမ္ဘာ
ရန်တွေဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကျိုး
ယုတ်မဲ့သတင်းတစ်ခုကို ရှင်ကို ပေးချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မျိုးမြင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဘယ်လိုသတင်းမျိုးလဲ မိန်းကလေးရယ်...ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မာယာက မျိုးမြင့်၏ မျက်နှာကို

ကြည့်ပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က ကျွန်မတို့ရုံးကို ရောက်လာတဲ့ စာ
တစ်စောင်မှာ ဖွင့်မဖတ်ရ ဆိုတဲ့ စာကြောင်းကို မတွေ့မီလို့ရတ်
တရက်ဖောက်ဖတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို ရှင် အစ်ကို သန့်စင်
ရတ်တရက် တွေ့သွားပြီး ကျွန်မကို ဒေါသတကြီး ဆူပူ ကြိမ်း
မောင်းတယ်။ ကျွန်မသူ့ကိုရှင်းပြတာလဲ လက်မခံဘူး။ အလုပ်က
မတရား ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မျိုးမြင့်သည် သူ့အစ်ကို၏ လျှို့ဝှက်
ချက်ကို စိတ်ပင်စားသွားပြီး

“နေပါဦး...သူ့စာထဲမှာ ဘာတွေပါလို့ ဒီလောက်
စိတ်ဆိုးရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မာယာက နှုတ်ခမ်းကို မှဲလိုက်ပြီး

“စာထဲမှာ ဘာမှ မပါပါဘူး။ ရှင်တို့ဖခင် မစွတာ ဘားနပ်
ရေးသွားတဲ့ သေတမ်းစာ အကြောင်းပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်သည် ဖခင်၏ သေတမ်းစာ ဆို
သဖြင့် အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ဘာ...ကျုပ်အဖေရဲ့ သေတမ်းစာ အကြောင်း ဟုတ်
လား၊ စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားသလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သူ့ရှေ့နေက ရေးလိုက်တာပါ။ စာထဲမှာ ပါတဲ့
အကြောင်းအရာ အချုပ်ကတော့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ သေ
တမ်းစာက ရှင်အဖေနောက်ဆုံးရေးတဲ့သေတမ်းစာ မဟုတ်ဘူး

တဲ့ရှင်အဖေနောက်ဆုံးရေးတဲ့သေတမ်းစာက ရှေ့နေလက်ထဲ
မှာ ရှိတယ်တဲ့၊ ရှင်အစ်ကို သန့်စင်က ရှေ့နေဆီက သေတမ်းစာ
ဆို ငွေငါးထောင်ပေးပြီး ဝယ်ခွဲသဘောတူတဲ့ အကြောင်းရေး
ထားတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး စိတ်
လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“သေချာရဲ့လား မိန်းကလေးရယ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သေချာပါတယ်ရှင် ကျွန်မ သုံးလေး ခေါက်ဖတ်ထား
တာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မျိုးမြင့်က အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“သန့်စင်...သန့်စင် အစ်ကို ဖြစ်ပြီး ယုတ်မာလိုက်တာ၊

တောက်မင်းဒီလိုအောက်တန်းကျလို့မရဘူးကွ။

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

သတင်းစာထဲတွင် ပါဝင်သော သေတမ်းစာထဲတွင်

ဖခင်က အမွေအားလုံးကို သားနှစ်ယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေ
ရမည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

ထိုသေတမ်းစာအရ အမွေများကို ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေရမည် ဖြစ်သဖြင့် တရားမျှတမှုရှိ၏။

ထိုသို့သော သေတမ်းစာကို ရရှိထားလျှက် ရှေ့နေ
ဆီက သေတမ်းစာကို ငွေငါးထောင် ပေးပြီး တိတ်တဆိတ်
ဝယ်ယူခြင်းမှာ အစ်ကို ဖြစ်သူ၏ မရိုးသားမှု ဖြစ်၏။

ဖခင်သည် ညီအစ်ကို နှင့်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးတိုင်း
သေတမ်းစာကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရေးသားလေ့ ရှိသည်ဟု
ကြားဖူး၏။

ယခု ရှေ့နေလက်ထဲရှိ သေတမ်းစာတွင် အစ်ကို
ဖြစ်သူကို အမွေ မပေးဘဲ မိမိကိုသာအမွေ အားလုံး ပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လူယုတ်မာသန်စင်က ရှေ့နေ လက်ထဲရှိ
သေတမ်းစာကို ငွေငါးထောင် ပေးပြီး ဝယ်ယူခြင်း ဖြစ်ရ၏။

ထိုသေတမ်းစာကို အစ်ကို ဖြစ်သူထက် ဦးအောင် မိမိ
အမြန်ဆုံးရယူရန် လိုသည်ဟု တွေးမိပြီး မာယာကို အလော
တကြီး အမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင် စာထဲမှာ ပါတဲ့ ရှေ့နေရဲ့ လိပ်စာကို မိန်း
ကလေး မှတ်မိသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မာယာက မျက်လုံးကို မှေးစင်းလျှက်

“နေပါဦး ရှေ့နေရဲ့ နံမည်နဲ့ လိပ်စာကို ကျွန်မ သေမသ

ချာချာ မှတ်ထားပါတယ်... ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ပါးစပ်ဖျား လေးတင်
မေ့နေတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်က အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသော
အမူအရာဖြင့်

“စဉ်းစားစမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်... ကျုပ် အတွက် သိပ်
အရေးကြီးလို့ပါ”

ဟုတောင်းပန် လိုက်လေ၏။

မာယာကလည်း မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက်

“စဉ်းစားနေပါတယ်ရှင်၊ ခဏလေး သည်းခံစောင့်ပါ”

ဟုအိုက်တင်ခံလိုက်လေ၏။

မျိုးမြင့်သည် မာလာ မြန်မြန် သတိရစေရန် သေတ္တာ
ထဲရှိ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ပြီး မာလာလက်သို့ ထိုးထည့်ကာ

“မြန်မြန် သတိရစမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မာယာက

“ဟော... ကျွန်မ သတိရပြီ၊ သူနဲ့မည်က ရှေ့နေ
ဦးဘိုနီတဲ့၊ ဘားလမ်းမှာနေတယ်၊ တိုက်ခန်း နံပါတ်ကိုတော့
ကျွန်မမသိဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူ
အရာဖြင့် ထိုင်ရာက ခုန်ထ လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ... ရှေ့နေ ဦးဘိုနီ ဆိုတဲ့သူကို ကျုပ် အခုချက်
ချင်း သွားတွေ့မယ်”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှ ကမ္ဘာမှူးထိုး ထွက်သွားလေ၏။
မာယာသည် မျိုးမြင့်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး

“လူဆိုတာ လောဘသားတွေဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား”

ဟုရေရွတ်နေလေ၏။

မျိုးမြင့်သည် အော်စတင်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်
မောင်းပြီး ဘားလမ်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကားကိုလမ်းတစ်နေရာ၌ရပ်လိုက်ပြီးရှေ့နေဦးဘိုနီ၏
ဆိုင်းဘုတ်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေလေရာ တစ်နေရာသို့ အရောက်
တွင် ဦးဘိုနီ ဆိုသည်ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာ
သို့ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ တစ်ခန်းကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စာရေးတစ်ဦးက
အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မျိုးမြင့်က စာရေးကို ရှုတည်တည်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ် ရှေ့နေ ဦးဘိုနီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စာရေးက မျိုးမြင့်အား

“အထဲကိုကြွပါဆရာ”

ဟုဆိုပြီး ရုံးခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ထိုသို့ဆိုရုံမျှဖြင့် ရှေ့နေဦးဘိုနီ ဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်
ဆွေကြီး ဂျမဒါမင်းထင် ဖြစ်ပြီး စာရေး ဖြစ်သူမှာ ကျွန်ုပ် ကိုယ်
တိုင်ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ် ပရိသတ်များ ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

မိုးမြင့်သည် ရှေ့နေဦးဘိုနီ ဟန်ဆောင်ထားသော ဂျမဒါ
မင်းထင်ကိုကြည့်ပြီး

“ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်အဖေရဲ့သေတမ်းစာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က နားမလည်

ဟန်နဲ့

“ဘယ်သေတမ်းစာကိုပြောတာလဲမိတ်ဆွေ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မျိုးမြင့်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ခင်ဗျား အခုမှ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်
အစ်ကို သန့်စင်ကို သေတမ်းစာ တိတ်တဆိတ် ရောင်းစားဖို့
ကြံရွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်က ရှေ့နေ
ကျင့်ဝတ်နဲ့ မညီဘူးနော်၊ ကျုပ်ပုလိပ်ကို တိုင်လိုက်ရမလား”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော

လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ခင်ဗျားအစ်ကိုကိုသေတမ်းစာရောင်းစားမယ်
ဆိုတဲ့သက်သေ ခင်ဗျားမှာ ရှိလို့လား၊ မသေချာဘဲ စွတ်စွဲရင်
အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲ ခံရမယ်နော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မျိုးမြင့်သည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို
ခြိမ်းခြောက်လို့ မရမှန်း ရိပ်မိ သွားပြီး

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား လက်ထဲက သေ
တမ်းစာကို ကျုပ် လိုချင်တယ်၊ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပြီ ကိုမျိုးမြင့်၊ ခင်ဗျား အစ်ကို
ပို့လိုက်တဲ့ချက်လက်မှတ်ကို ကျုပ်တပည့်ငွေသွားထုတ်နေ ပြီ၊
ခဏကြာရင် ခင်ဗျား အစ်ကို လာတော့မယ် သူ့ကို သေတမ်းစာ

အပ်ရတော့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်သည် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ
ဖြစ်သွားပြီး

“မအပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို သူပေး သလောက် ဗိုက်ဆံ
ကျပ်ပေးပါမယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲပြောပါ၊ သူ့ဗိုက်ဆံကို
ခင်ဗျား ပြန်မပေးလဲရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အမေ့
ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ခင်ဗျားကို သူအမှုမလုပ်ဝံ ပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်ပြီး

“ကျုပ်စဉ်းစား ဦးမယ်ဗျာ”

ဟုပြောရင်း အိုက်တင်ခံနေလေ၏။

မျိုးမြင့်သည် ခဏကြာအောင်စောင့်နေပြီး ဂျမဒါမင်းထင်
အိုက်တင်ခံ နေခြင်းကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ဒီမှာ ရှေ့နေကြီး သေတမ်းစာကို ကျုပ်လိုချင်တယ်၊
ကျုပ်ကိုပဲ ရောင်းပါ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ပြောပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းပြီ ကြိုက်ဈေးရရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို
ရောင်းမယ်၊ ခင်ဗျား အစ်ကိုက ငွေသုံးထောင် ပေးပြီး ဝယ်တယ်
ဆိုတော့ ခင်ဗျား လိုချင်ရင် သူထက် နှစ်ဆပေးပြီး ဝယ်ရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျိုးမြင့်က အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ပေးမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုပဲ သေတမ်းစာရောင်းပါ”

ဟုပြောလေ၏။

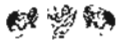
ဂျမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား အစ်ကိုရောက်မလာခင် အမြန်

သွားယူပေတော့.. ခင်ဗျားဆီက ငွေသား သက်သက်လိုချင်
တယ်”

ဟုပြောလေရာ မျိုးမြင့်သည် သေတမ်းစာကို လိုချင်
ဇောဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ကမ္မရူးထိုး ဆင်းသွားလေ၏။

မျိုးမြင့်သည် ဂျမဒါမင်းထင်တောင်းသော ငွေကိုများ
သည်ဟု ယူဆသော်လည်း မိမိ ရသင်သော အမွေများနှင့်
စာလျှင် ခြောက်ထောင်မျှသာ ငွေအသပြာ သည်ပြောပလောက်
အောင် မရှိသဖြင့် မက္ကဇင့်ဘဏ်သို့ အပြေးအလွှား သွားပြီး
ငွေခြောက်ထောင်ကို ထုတ်ယူကာ ဂျမဒါမင်းထင်ထံသို့ပြန်ခဲ့
လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မျိုးမြင့်၏ အစ်ကို ဖြစ်သူ သန့်စင်သည်
ဂျမဒါမင်းထင်၏ တိုက်ခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တံခါးကို တ
ဒေါက်ဒေါက်ခေါက်လိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ပြီး

“တံခါးခေါက်သံ အရ မျိုးမြင့် အစ်ကို သန့်စင် ဖြစ်ပုံ
ရတယ်၊ တံခါးဖွင့် ပေးလိုက်ပါဗျို့”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်

လိုက်ရာတံခါးဝ၌ဗလမောင်ကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် မျိုးမြင့်၏ အစ်ကို သန့်စင် ဖြစ်ပြီး သန့်စင်
သည် မျိုးမြင့်ကဲ့သို့ ပိန်ရှည်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ဗလမောင်တစ်ဦး
ကဲ့သို့ ထွားကြွင်းလှကြောင်း တွေ့ရ၏။

သန့်စင်က ဂျပဒါမင်းထင်ကို မြင်သည်နှင့်

“ရှေ့နေကြီး ကျုပ်ရဲ့ချက်လက်မှတ်ကို ဘဏ်မှာ လဲပြီး
ပြီမှတ်တယ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျပဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက်ကို မတ္တဇင့်ဘဏ်မှာ လဲရဲ့
လွတ်လိုက်ပါပြီ၊ သည်းခံပြီးခဏ စောင့်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သန့်စင်သည် မိမိ၏ လောဘကို ခဏ
သပ်ပြီး သည်းခံစောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဖုန်းဖြည့်သံကြားရသဖြင့် ဂျပဒါမင်းထင်

ဘကောက်ကိုင် လိုက်ပြီး

“ဪ...ငွေလဲပြီးပြီလား...ကောင်းပြီ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်လေ၏။

ဂျပဒါမင်းထင်၏ စကားကို နားထောင်နေသော
သန့်စင်က

“ကျုပ်ရဲ့ချက်လက်မှတ်ကို ငွေလဲပြီးပြီထင်တယ်၊ ကဲ...”

ကျုပ်ကို သေတမ်းစာ အပ်ပေတော့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဂျပဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်ကတိ အတိုင်း သေတမ်းစာကို
အပ်ပါတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ရုံးခန်းထဲရှိ မီးခံသေတ္တာကို ဖြည်းညင်းစွာ

ဖွင့်နေလေ၏။

မီးခံသေတ္တာ ပွင့်သွားသောအခါ သေတ္တာအတွင်းမှ

မင်းမြတ်သူရ

သေတမ်းစာကို ဂရုတစိုက် ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ထပ် ဇေယျာဝါဒပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ
ပြေးတက်လာသော ခြေသံကို ကြားရပြီး တံခါးစသို့ မျိုးမြင့်
ရောက်လာကြောင်းတွေ့ရ၏။

သန့်စင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ညီဖြစ်သူ မျိုးမြင့်ကို
မြင်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး

“ခွေးမသား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။

မျိုးမြင့်သည် ဂျမဒါမင်းထင် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား
သော သေတမ်းစာကို မြင်သွားပြီး လက်ထဲရှိ ငွေထုပ်ကြီးကို
စားပွဲပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တင်လိုက်ကာ

“ခင်ဗျား ကြိုက်စေ့ကို ကျုပ်ပေးပြီး ကျုပ်ကို သေတမ်း
စာ အပ်ပေတော့”

ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ပြီး အစ်ကို ဖြစ်သူ သန့်စင်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“လူယုတ်မာကောင်”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်ရာ ညီဖြစ်သူ မျိုးမြင့်ကလည်း မခံ
မရပ်နိုင် ဖြစ်သွားပြီး

“လောဘအိုးကြီး”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်ပြန်၏။

ထိုနောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် စိတ်ကို ထိမ်းချုပ်
ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်ကို အလျင်စလို ကြည့်ကာ ညီဖြစ်သူ မျိုးမြင့်က

“ကျုပ်က နှစ်ဆ ပေးထားတာ ကျုပ်ကို ပေးဗျာ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ အစ်ကို ဖြစ်သူ သန့်စင်ကလည်း

“ကျုပ်က ဒီကောင်ထက် ပိုပြီး ပေးမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုပေး
ဟုတောင်းဆိုလိုက်၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း

“ကျုပ်ကို ပေးဗျာ ကျုပ် တစ်သောင်း တိတိ ပေးမယ်”
ဟုတောင်းဆိုလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်ကာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို
လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ခဏနေပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အဖေရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်း
စာကို နားထောင်စမ်းပါဦး။ အလျင် မလိုစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ဟုဆိုပြီး စာအိတ်ဖွင့်ကာ သေတမ်းစာကို ဖတ်ပြလိုက်
လေ၏။

ကျွန်ုပ် မစ္စတာစားနပ် သေဆုံးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဆီ
လာမည့် စည်းစိမ်စွမ်းများကို အသိအမှတ် ပေးပုံ ပုံပြီး တစ်ပုဂ္ဂိုလ်စီ

ကစောမွှား၊ ဂေဟာဠ၊ စည်းကောင်း၊ ကျွန်တစ်ပါးကို ပရမိတ
ရပ်ဇနီးများ၌ စည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး တစ်ပုဂ္ဂိုလ် ဆေးရုံ
ဆေးခန်းများ၌ စည်းကောင်း အသုံးပြုရန် ရည်ရွယ်ထားပါ
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သားနှစ်ယောက် ရှိသော်လည်း သူတို့ နှစ်
ယောက်အား အမွေများပေးခဲ့ခြင်းထက် အမွေကောင်းကျိုးပြု
သော အရပ်များတွင် အမွေများ ပေးခဲ့ခြင်းက ပိုပြီး သင့်တော်
သည်ဟု ယူဆပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား ဖခင်၏ ပစ္စည်း
များကို အမှတ်တရ ကြည်ညိုရေး ကျွန်ုပ်တို့ အဝတ်ပစ္စည်းများ
ကို အမွေအဖြစ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မစ္စတာစားနပ်

ဂျမဒါမင်းထင်၏ သေတမ်းစာ ဖတ်ရှုခြင်း အဆုံး
သတ်သည်နှင့် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်
ချက်နာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့်

မင်းမြတ်သူရ

“ဒယ်ဒီမတရားဘူး”

ဟုရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

ပြီးနောက် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အပေါ် ဖျံကျသော
ဂျမဒါ မင်းထင်အား အစိမ်းလိုက် ဝါးစား မတတ်ကြည့်ရှုရင်း
အကြမ်းဖက်ပြီး ပိုက်ဆံ ပြန်တောင်းရန် ရှေ့တိုးလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါဂျမဒါမင်းထင်က အံ့ဆွဲထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးကို
ထုတ်ပြီးလက်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကစားနေလေရာ အကြမ်း
မဖက်သို့တော့ဘဲ မကျေမချမ်း ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ထွက်ခွာ
သွားကြလေ၏။

လောဘကြီးသော ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ထွက်သွား
သောအခါ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ လက်မောင်းကို ဖက်ပြီး

“ပိုင်လိုက်တာ ဂျမဒါရယ်”

ဟုချီးကျူးလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မာယာရောက်လာပြီး
ကျွန်ုပ်တို့၏ အောင်ပွဲခံနေသော မျက်နှာထားကို ကြည့်ကာ
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညကကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည် ဘုံဘောရက်စတော
ရင်၌ သွားရောက်စားသောက်ရင်း အောင်ပွဲခံကြလေ၏။ ထိုသို့
အောင်ပွဲခံရင်း ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ပုလဲနက်ရှာဖို့ အတွက် ပထမဆင့် ငွေ
ကိုးထောင်တော့ရခဲ့ပြီ၊ ဒုတိယဆင့် ဆက်လုပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့
တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်တို့ လောဘသား ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆီက
ငွေကိုးထောင်ရခဲ့ပြီ၊ သဘောတရားမလုံလောက်သေးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာယာက ဝင်ရောက်ပြီး

“မလုံလောက် သေးဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့မှာ ဒီငွေထက်
နှစ်ဆ သုံးဆ လောက်ရမှ သဘောတရားမလုံရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မာယာ၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ ငွေရမပါက
အကြီးအကျယ်ရှိပါသေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို အား
တက်သရောကြည့်ပြီး

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ ငွေဘယ်လိုရှာကြဦးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီတစ်ခါတော့ငွေများများစားစားရအောင်ကြံရမယ်၊
ကျုပ်တို့ဘဏ်တိုက်ဖောက်ကြရအောင်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့်
ကျွန်ုပ်နှင့်မာယာက တအံ့တကြွေဖြင့်

“ဘဏ်တိုက်ဖောက်ကြမယ်ဟုတ်လား”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်တို့ ထောင်နန်းထဲ ရဲအောင် လုပ်နေတာလား”

ဂျမဒါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါက

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ပြီးလုပ်မယ်၊ နည်းနည်း
တော့ စွန့်စားရမယ်၊ ဒါမှ သဘောတရားနဲ့ ငွေလုံလုံလောက်

လောက်ရမှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏။ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရှင်ကို ကျွန်မ ယုံတယ်၊ ကျွန်မတို့ သေမြေကြီး ရှင်
ရွှေထီး လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟုအားတက် သရောပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝင်ရောက်ပြီး

“ဂျမဒါ ခေါင်းဆောင်ရင်တော့ ဘဏ်တိုက် မကဘူး၊

ဘုရင်ခံ အိမ်တောင် ဖောက်ပုံပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်နှင့်မာယာကို ကြည့်ပြီး

“ဘဏ်တိုက်ဖောက်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ လူအင်အား

နည်းနေတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ မာယာက မိန်းမသားတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာ ခက်တယ်”

၇၆ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျွန်မကို မိန်းမသား ဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့ ကျွန်မ
တလေးဘဝက ဒေသခံ လူရိုင်းတွေရဲ့လက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ။
အလုပ်ကြမ်းလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကောင်းပြီ ဘက်တိုက်ဖောက်တဲ့ အလုပ်အောင်မြင်
ရင် ကျုပ်တို့ သဘောတူသလို အတွက် လုံလောက်ပါပြီ ဒါ့ကြောင့်တို့ရဲ့
နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်းပါပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး စိတ်အားတက်ကြွ
သွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရေခဲနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို
သောက်လိုက်ရင်း

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ကြမယ်၊ ကျုပ်

ပုလဲနက်သိုက်

၇၇

တို့ ခရီးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးကတော့ လျှို့ဝှက်ခြင်းပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်း
ထင်က ခရီးထွက်ရန် အထုပ်အပိုး ပြင်ပြီး

“ကျုပ် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ခရီးထွက်စရာ ရှိ
တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အေးအေး ဆေးဆေး နေခဲ့ကြပါ”

ဟုပြောပြီး ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင် မရှိသည့် အချိန်
၌ စာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် အခန်းအောင်းနေလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် နှစ်ရက် အကြာတွင် ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာပြီး ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာဖြင့်

“ကျုပ်တို့ အစီအစဉ် မနက်ဖြန် စတော့မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်
က ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အား တစ်ပတ်အတွင်း နယ်မြို့ကြီး
တစ်မြို့သို့ လင်မယားအသွင်ဖြင့် ခရီးထွက်ရန် အမိန့်ပေး
လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်၏ လက်သို့ သားရေအိတ်
တစ်လုံးပေးအပ်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား တို့နှစ်ယောက်ဟာ နယ်လှည့်ပြီး ဒဏ်ကျေ
ဆေးရောင်းတဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက် ဟုန်ဆောင် ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင် ကြွတ်ပြီး

“ဒက်ကျေဆေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ ဘာမှ မသိ
သေးဘူးနော်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဆေးအိတ်ထဲမှာ ဆေးအမယ်တွေနဲ့ ဆေးရဲ့အစွမ်းကို
ဖော်ပြထားတယ်။ သေသေချာချာ ဖတ်ထားပါ။ ခင်ဗျားတို့ မြို့ကို
ရောက်ရင် ဟောဒီလိပ်စာ အတိုင်း ကျုပ် ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်
လာခဲ့ပါ”

ဟုဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ကို လိပ်စာ တစ်စု ပေးလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က မာယာ၏ မျက်နှာ ကိုကြည့်ရင်း

“မင်းတို့ လမ်းခရီးမှာ ပိပိရီရီ နေထိုင်ပြီး သူတစ်ပါး
မရိပ်မိအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ”

ဟုမှာကြားလေရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျွန်မကို စိတ်ချပါ။ ရှင် လူကိုသာ သတိပေးပါ”

ဟုဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မာယာ၏ မျက်နှာကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ပိရီရီရီ မထင်လိုက်နဲ့၊ ကျုပ်
တို့က မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်တွေ စစ်မြေပြင်မှာ အာရပ်
တွေကို ချလာတာ ပိရီရီရီသေသပ်ပြီးသား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်
မောလိုက်ပြီး

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ် မခံချင်အောင် ပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်
သောအခါ ရန်ကုန်မြို့မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မာယာအား တစ်ပတ်ခန့် ကြာလျှင် သူ၏
အနောက်သို့ လိုက်လာရန် မှာကြားခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ပတ်ကြာသောအခါ ဂျမဒါမင်း
ထင် အနောက်သို့ လိုက်ရန် ကွမ်းခြံဘူတာကြီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ

၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ မှာကြားချက်
အတိုင်း ရထားပေါ်တွင် လင်မယားကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ပြီး
လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အကြောင်းမသိသော ခရီးသည်များက
ဦးကာလ လင်မယား ဟန်းနီးမွမ်း ထွက်လာသည်ဟုပင် ထင်
မြင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျမဒါမင်းထင် ရှိရာ နယ်မြို့ကြီးသို့
ရောက်သောအခါ မြင်းလှည်းငှားပြီး လိပ်စာအတိုင်း သွား
ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင် နေထိုင်ရာ အရပ်သည် မြို့
လယ်ခေါင်ရှိခြံကြီး တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ခြံကြီး ရှေ့ရောက်သောအခါ လူခေါ်ခေါင်း
လောင်းကို တီးရန် ပြင်လိုက်စဉ် ခြံအတွင်းမှ

“ခေါင်းလောင်းတီးစရာ မလိုပါဘူး...ဝင်ခဲ့ကြပါ”

ဟူသော အသံကို ကြားရ သဖြင့် ခြံအတွင်းကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ အရိပ်ကောင်းသော အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
တွင် သော့တံဆိပ်ဘီယာသောက်ပြီး ဖိမ်ကျနေသော ဂျမဒါမင်း
ထင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင်အရှေ့၌ ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြီး မာယာက

“ဂျမဒါ ဖိမ်ကျနေပါလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ဖိမ်ကျနေလို့ ကျုပ်ကို မနာလို ဖြစ်နေသလား
ကျုပ်တို့ အလုပ်ကို မကြာမီပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတော့မှာ
မင်းတို့လဲ တစ်ရက် နှစ်ရက် အနားယူလိုက်ကြဦး၊ ဒါပေမဲ့
ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပြင်ကို ထွက်ခွင့် မရ

တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပါဦး ဂျမဒါ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ

“ကျုပ်လဲ ပြောဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊

ဒါက ကျုပ်တို့ ရောက်နေတဲ့ ဒိမ်း၊ ဒိမ်းရဲ့ အနောက်မှာ လမ်းတို
လေး တစ်လမ်းရှိတယ်၊ ဒီလမ်းတိုလေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ကျုပ်တို့
ဖောက်ရမဲ့ ဘဏ်တိုက်ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ မာယာက မြေပုံ စာရွက်ကို သေချာစွာ
ကြည့်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဖောက်ရမဲ့ ဘဏ်တိုက်က ဒီဒိမ်းရဲ့
အနောက်မှာ ကျောချင်းကပ်လျက် ရှိနေတာပေါ့”

မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီး

“အိမ်နဲ့ ဘဏ်တိုက်ကြားမှာ လမ်းတိုလေးပဲ ခြားနေတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုဖောက်ကြမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါ မင်းထင်က ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ အိမ်ကနေ ဘဏ်တိုက် အောက်ဘက် ငွေတိုက်ရောက်အောင် လိုက်ခေါင်း တူးကြမယ်၊ လိုက်ခေါင်းက အိမ်အနောက်ဘက် လမ်းတိုလေးကို ဖြတ်ပြီးရင် ဘဏ်တိုက်ထဲကိုရောက်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“လိုက်ခေါင်းတူးမယ် ဆိုရင်လေသွင်းဖို့စက်တစ်ခုလို မယ်နော်၊ ကျွန်မ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ နေတုန်းက ဒီလို လိုက်ခေါင်းတူးတာ မြင်ဖူးတယ်”

ပုလဲနက်သိုက်

၈၂

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မပူနဲ့လေပေးစက်တစ်ခုကျယ်ဝယ်ထားပြီးဦး အင်္ဂလန်လုပ်စက်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ လိုက်ခေါင်းကို ဘယ်နေရာက စတူးမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“လူမမြင်အောင် အိမ်နဲ့ဘေးမြေကွက်လပ်က စတူးမှာဗျ၊ အိမ်နဲ့ဘေးကနေ အိမ်ရှေ့ခြံထဲကို ဖြတ်မယ်၊ ခြံထဲကနေ လမ်းတိုလေးကို ဖြတ်ပြီး ငွေတိုက်အောက်ကို တူးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဘဏ်တိုက်ရဲ့ ငွေရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီမြို့က အစိုးရရုံးပိုက်ရာမြို့ဆိုတော့ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေ မဆိုးဘူး။ ကျုပ်ဘက်တိုက်ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာချင်လို့ ငွေအပ် သေတ္တာတစ်လုံး ငှားပြီး လေ့လာ နေတယ်။ ကျုပ်လေ့လာရသလောက် ငွေတိုက်က မြေအောက် ၁၀ ပေ အနက်မှာ ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီး

“ကျုပ်တို့တူးမဲ့ လိုက်ခေါင်းကို ဘယ်လောက် အနက်မှာ တူးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“လိုက်ခေါင်းကို မြေအောက် ၆ ပေလောက် အနက်မှာ တူးမယ်။ လိုက်ခေါင်းရဲ့ အမြင့် နဲ့ အကျယ်ကို ၃ ပေ ပတ်လည် လောက်တူးမယ်။ ဒါမှ ငွေတိုက်ထဲက ငွေတွေ သယ်တဲ့ အခါ

လွယ်လွယ်ကူကူ သယ်လို့ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မာယာက ဝင်ပြီး

“ကျွန်မ တစ်ကျွန်းမှာ နေတုန်းက လိုက်ခေါင်း တူးတာတွေကို ကောင်းကောင်း လေ့လာဖူးတယ်။ တစ်ကျွန်းမှာ အကျဉ်းသားတိုင်း လိုက်ခေါင်းတူးပြီး ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးယဉ် နေကြတာကိုး... ရှင်ရဲ့ လိုက်ခေါင်းက အကောင်းဆုံး အနေအထားပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိုက်ခေါင်းတူးလို့ ထွက်လာမဲ့ မြေတွေကို ဘယ်မှာ သွားထားမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တို့ ကံကောင်းတာက ဒီခြံရဲ့ အနောက်မှာ မြေတော်တော် နိမ့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်ခေါင်းတူးလို့ ထွက်လာမဲ့ မြေကြီးတွေကို ခြံအနောက်က မြေခိုမဲ့ပိုင်းမှာ လိုက်ပြီး ခင်းပစ်မယ်။ ခြံစည်းရိုးက လုံခြုံတယ် ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က

၉၀ မင်းမြတ်သူရ

မပြင်နိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ရဲ့ညာဘက်ခြမ်းမှာ အိမ်မဆောက်ရသေးတဲ့
မမြေကွက်ရှိတယ်။ ဘယ်ဘက်အိမ်မှာလူနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ပင်စင်
စား အဘိုးကြီး လင်မယား ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့မှာ ခြေထောက်
မသန်တဲ့ မြေးမလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မာယာက ဂင်ရောက်ပြီး

“ဒီအိမ်ရဲ့ပိုင်ရှင်က ဒီမြို့မှာမဲလား။ အိမ်တွေဘာတွေ
လာလည်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“အိမ်ရှင်က ဒီမြို့မှာပဲ နေတယ်။ သူ့ကိုတော့ နည်းနည်း
သတိထားရမယ်။ ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်တာကို သူမြင်လို့
မဖြစ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မာယာက အိမ်ပြင်ဘက်သို့လှမ်းမျှော်

ကြည့်ပြီး

စေတနာစာပေ

ပုလဲနက်သိုက် ၉၁

“လိုက်ခေါင်းကို ဘယ်လောက်ရှည်ရှည် တူးရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အိမ်ကနေ ခြံထဲကို ၂၅ ပေ ဖြတ်ရမယ်။ အိမ်ခြံဝန်း

ထိပ်ကနေ လမ်းတိုလေးကိုဖြတ်ပြီး ဘဏ်တိုက် ရောက်အောင်

ပေ ၃၀ တူးရမယ်။ စုစုပေါင်း ကျုပ်တို့ ၅၅ ပေ အရှည် တူးရမယ်။

ကျုပ်တို့ အစီအစဉ် အောင်မြင်ဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်က မရိပ်မိအောင်

ပိပိရီရီနေမှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မပြုနိုင်

တော့ဘူး။ လိုချင်တာရှိရင် ကျုပ်အားလုံး ဝယ်ပေးမယ်။ ကျုပ်တို့

ဘဏ်တိုက်ဖောက်ပြီး ငွေတွေ ရရင် ထွက်ပြေးဖို့ ဂျစ်ကား

တစ်စီး ဝယ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှ စပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး

ဘဏ်တိုက် ဖောက်ရန် အလွန် စိတ်အားတက်ကြွနေလေ၏။

ထိုနေ့က ညစာက ဂျမဒါမင်းထင်က မြို့ပေါ်ရှိ တရုတ်

စေတနာစာပေ

မယ်မြတ်သူရ

ဆိုင်ရာသွားရောက်ဝယ်ယူပြီးသုံးယောက်သားပျော်ပျော်ပါးပါး
စာသောက်ကြလေ၏။

ညစာစားရင်းမာယာက

“ကျွန်မတို့ဘက်တိုက်ကိုအောင်အောင်မြင်မြင်
ဖောက်နိုင်ပြီဆိုရင်ပုလဲနက်ရှာဖို့အတွက်သဘောကောင်း
ကောင်းဝယ်နိုင်ပြီ။ဒါဆိုရင်ပုလဲနက်တွေကိုကျွန်မတို့ကောင်း
ကောင်းကြီးရှာနိုင်ပြီ”

ဟုစိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်ပြောဆိုလေ၏။ကျွန်ုပ်
တို့သည်အချိန်မဆိုင်းလိုတော့ဘဲနောက်တစ်နေ့မှာပင်
လုပ်ငန်းစတင်ရန်ကြံစည်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လုပ်ငန်းစတင်သောနေ့၌အလုပ်
တာဝန်များကိုခွဲဝေကြလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်ကကျွန်ုပ်၏ပန်းကိုပုတ်ပြီး

“တို့အလုပ်မှာလူအင်အားသုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊
ဒီကြားထဲမှာမာယာကမိန်းမသားဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောလေရာမာယာကဝင်ပြီး

“ကျွန်မကိုမိန်းမသားဆိုပြီးမညှာပါနဲ့၊ကျွန်မအလုပ်
ကြမ်းကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာဂျမဒါမင်းထင်ကလက်ကာပြပြီး

“အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရမှာကမပူပါနဲ့၊မာယာပင်ပင်ပန်း
ပန်းလုပ်ရမှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျမဒါမင်းထင်သည်ယောက်ျားသားများ
ဖြစ်သဖြင့်လိုက်ခေါင်းတူးသောအလုပ်ကြမ်းအလုပ်ကိုလုပ်
ကိုင်ရန်တာဝန်ယူပြီးမာယာမှာမိန်းမသားဖြစ်သဖြင့်တွင်း
အပေါ်၌နေပြီးကျွန်ုပ်တို့၏စားဝတ်နေရေးနှင့်အထွေထွေ

၇ မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲနက်သိုက် ❀ ၉၅

အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင် ရန် တာဝန်ယူလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မဟာဝိမာနိန်းကြီးကို

စတင်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ခြံဝန်းထဲသို့ ဆင်းပြီး မြေကြီးကို

ပေါက်ပြားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ဒီနေရာက စပြီး တူးကြမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပေါက်ပြားကို စတင်ပြီး

တူးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တွင်းကို စတင်တူးသော

အချိန်မှစပြီး ညီညာမှုရှိစေရန် တတ်စွမ်းသမျှ သေသေသပ်သပ် တူးရ၏။

တွင်းကို အိမ်နံဘေး မြေကွက်လပ်မှ စတင်တူးယူလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်ကဘဏ်ရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် တူးယူ နိုင်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြေအောက်တွင် တူးဖော်ပြီး မြေပေါ်သို့ ရောက်လာသော မြေကြီးများကို ခြံထဲတွင် ဖြန့်ကြဲ ရသည့် အလုပ်ကို မာယာက တာဝန်ယူရ၏။

ထိုပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စားဝတ်နေရေးကိုလည်း သူမကပင် တာဝန်ယူရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင်ပန်းသော်လည်းမျက်လုံးထဲတွင် ငွေစက္ကူထုပ်ကြီး များကို မြင်ယောင် နေသဖြင့် စိတ်အား တက်ကြွနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေကြီးများကို တူးယူရာတွင် အင်အား မပါဘဲ လုပ်ကိုင်ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ခန္ဓာကိုယ်တွင် မြေကြီးများ ပေကျံမှုများလွန်းသဖြင့် ကာကီအင်္ကျီကြမ်းများကို ဈေးမှ ဝယ်ယူပြီး လုပ်ကိုင်ကြ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် တူးထုတ် ပစ်ရမည့် မြေပမာဏကို ခန့်မှန်းကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ကျုပ်တို့ ခြံထဲမှာ ဖြန့်ကြဲရမဲ့ မြေပမာဏဟာ ထင်ထားတာထက် ပိုများနေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ မာယာက ဝင်ရောက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ သတိထား မိတယ်၊ ကြာရင် ခြံထဲမှာ မြေတွေပြည့်လှုံလာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ တွေးထားတာက တော့ ကားရုံရှေ့က လမ်းကလေးကို မြေဖို့လိုက်ရင် မြေတွေ အတော်လျော့ကျသွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကကားရံရံရာသို့ လှမ်းမျှော်

ကြည့်ပြီး

“ကားရံရှေ့ကိုမြေတွေ ကြမယ် ဆိုရင် အိမ်ရှေ့ခြံတစ်ခါ

ဝကနေ လူတွေ လှမ်းမြင်နိုင်မယ်”

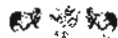
ဟုပြောလေ၏။ ဂျပဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကားရံ အရှေ့ကို လမ်းခင်းသလို ညီညီညာညာ ခင်း

မယ် ဆိုရင်တော့ ခြံရှေ့က လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်လူတွေ မြင်နိုင်

မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တူးသော လိုဏ်ခေါင်း ရှည်လာ သည်နှင့်

အမျှ မြေအောက်တွင် ပိုမိုပူပြင်းလာပြီး အသက်ရှူလည်း

ကြပ်လာ၏။ လေသွင်းစက်မှ လေသည် လိုဏ်ခေါင်း အတွင်း

ဝိုင်းသို့ မရောက်သလို ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး အတန်ကြာ

သည်အထိ အသက်ရှူမဝသလိုခံစားရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အပူဖုများ ပေါက်ရောက်လာ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် မြေပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်သော မာယာမှာလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရ၏။ ထိုပြဿနာမှာ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး ခြံဝသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မာယာသည် မြေများကို တောင်းတစ်လုံးဖြင့် သယ်ပြီး ဤကားရုံရှေ့တွင် ကြံဖြန့်နေစဉ် ခြံတံခါးဝ၌ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီး

“ကလေးမ မြေကြီးတွေသယ်ပြီး ကားရုံရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာယာသည် အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး၏ အမေးကြောင့် ရုတ်တရက် ဖြေဆိုရ ခက်ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ် အဘိုးကြီးက

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖြေလေ။ မောင်မင်းထင် ဘယ်

တိုရောက်နေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာယာက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ဟိုဟိုလေ မြို့ထဲကိုခဏသွားပါတယ်ဘကြီး၊ ကျွန်မက သူရဲ့အစေခံပါ”

ဟုပြောလေ၏။ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက မာယာ၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ကလေးမက အစေခံ ဟုတ်လား၊ အံ့ပါကွယ် ကိုယ့်ရှုပ်ချည်လေးနဲ့ အစေခံ လုပ်ရတယ်လို့ ခန့်မှန်းပါပြီး မြေကြီးတွေဘာလို့ လမ်းပေါ်ကို ခင်းနေတာလဲ”

ဟုမေးပြန်၏။ မာယာသည် ခြံထဲတွင် ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားကို မြင်မိပြီး ခေါင်းထဲသို့ အကြံ တစ်ခု ရသွားကာ

“ဟိုဆရာကိုမင်းထင်က ကားဝယ်ထားတယ်ဆိုတာ

၁၀၂ မင်းမြတ်သူရ

ကားရုံရှေ့က မြေကို ဖို့ခိုင်းတာပါ သာကြီး

ဟုဖြေလေ၏။

မာယာ၏ အဖြေကြောင့် အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး ကျေနပ်

သွားဟန်ဖြင့် အိမ်ရှေ့က ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ငါးကြီးသည်းသည်း
မည်းမည်း ရွာသွန်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ တူးထားသော လိုက်
ခေါင်း တစ်ခုလုံး ရေများပြည့်သွားလေ၏။

မာယာက လိုက်ခေါင်းဝှံ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်
ကြည့်ပြီး

“ဒုက္ခပါပဲ လိုက်ခေါင်း တစ်ခုလုံး ရေတွေ ပြည့်ကုန်ပြီ
အယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟုပြီးပြီလို့လက်လေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်း
ချပြီး

“ဘာလုပ်လုပ် အခက်အခဲနဲ့ တွေ့မှာပဲ... စိတ်ပျက်နေ
လို့ ဘယ်ဖြစ် ပါမလဲ၊ ကျုပ်တို့ ရေစုတ်စက်တစ်လုံး ဝယ်ပြီး
ရေတွေ စုတ်ထုတ် ပစ်ရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဂျစ်ကားဖြင့် အနီးဆုံး မြို့သို့ သွားကာ
ရေစုတ်စက်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူ လေ၏။

ထိုသို့ ဝယ်ယူပြီး လိုက်ခေါင်း အတွင်းရှိ ရေများကို
ရေစုတ်စက်ဖြင့် တစ်နေကုန် စုတ်ထုတ်ရလေ၏။ ရေများ
ကုန်စင်သွားသောအခါ ရွံ့များ ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
မြေကြီးတူးသော အလုပ်ကို တစ်ရက်နားထားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လိုက်ခေါင်းကို မတ်လမကုန်မီ အပြီး
တူးရန် ကြံစည်ထား၏။ သို့သော် မတ်လကုန်ပြီး ဧပြီ လ

ဆန်း ၂ ရက်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် ဘဏ်တိုက် အုတ်မြစ်ကို
ဖောက်ပြီး ဘဏ်တိုက် အောက်သို့ ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဏ် ငွေတိုက်အောက်တွင် အခန်း
ငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်အောင် တူးဖော်လိုက်၏။ ထိုအခန်း ငယ်
လေးသို့ ငွေတိုက်ထဲရှိ ငွေထုပ်များ ပစ်ချရန် ကြံစည်ထား၏။
ထိုအခန်းငယ်လေး တူးပြီးသော ည၌ ဂျမဒါမင်းထင်သည်
မြို့ထဲသို့သွားပြီး တရုတ်ဆိုင်မှ အစားအသောက်များကို ဝယ်ကာ
တပျော်တပါးစားသောက်ကြ၏။

ထိုသို့ စားသောက်ရင်း ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဒီနေ့ကျုပ်တို့လိုက်ခေါင်းငွေတိုက်အောက် ရောက်ပြီ၊
ဒီလို ဖြစ်အောင်လို့ ကျုပ်တို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစား ရတာ
ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိတိ ကြာတယ်၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ကျုပ်တို့
ငွေတိုက်အောက်ဘက် မြေကြီးကို တူးရတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့

ငွေတိုက် ကြမ်းပြင်ကို ရောက်ကာနီးရင် တူးတာ အားလုံးကို
ရင်တန်လိုက်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီး

“မနက်ဖြန် သောကြာနေ့၊ ဘဏ်က ညနေ ၅ နာရီ
ဆိုရင်ပိတ်ပြီ၊ ညနေ ၆ နာရီဆိုရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းစမယ်၊ ဘဏ်
ငွေတိုက် ထဲကို ဝင်မယ်၊ ကျုပ်တို့ သောကြာနေ့ တစ်ညလုံး
အချိန်ရတယ်၊ စနေနေ့ တစ်နေ့လုံး နဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လုံး
ဘဏ်တိုက်ထဲမှာ မွေကြမယ်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၄ နာရီမှာ
ကျုပ်တို့ ခြံမြီက ခွဲကြမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မာယာက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အို-ရှင် အကြံကို ကျွန်မ သဘောမတူဘူး၊ သန့်
ရှင်းရေး အလုပ်သမားတွေ ဘဏ်တိုက်ကို မနက် ၇ နာရီ ဆို
ရင်ဝင်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ပုလိပ်တွေက ဘဏ်ဖောက်ခံရတာကို မနက်

၇ နာရီမှာ သိပြီး ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးဖို့ အချိန် ၃ နာရီပဲရှိ
တော့တယ်၊ ကျွန်မ သဘောအတိုင်း ဆိုရင် တနင်္ဂနွေ နေ့က
တည်းက ကျွန်မတို့ ပြေးသင့်ပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စကားကို နားထောင်နေ
သော ဂျမဒါမင်းထင်က

“မာယာ ပြောတာမှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ တနင်္ဂနွေနေ့
နံနက် ၉ နာရီမှာ ပြေးရမယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်
၂၂ နာရီရမယ်၊ ပုလိပ်တွေ နံနက် ၉ နာရီမှ သိမယ်ဆိုရင်
ကျုပ်တို့ ပြေးဖို့ အချိန် ၂၄ နာရီတောင်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ နောက်ကို
ပုလိပ်တွေ လုံးဝ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

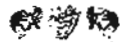
ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်တို့ ငွေတွေ ယူဖို့ အချိန် များများ လိုချင်လို့ ပြော
တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျွန်တို့လောဘမကြီးသင့်ဘူး၊ ငွေတွေကိုသယ်နိုင်
သလောက်ပဲ သယ်ဖို့စဉ်းစားထားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်း
ထင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးမည့်ဂျစ်ကားကို ဆီအပြည့်
ဖြည့်ကာအင်ဂျင်နှင့်တာယာများကိုလည်း သေချာစွာစစ်ဆေး
လေ၏။

ညနေ ၅ နာရီဘက်ပိတ်ပြီး ၆ နာရီသို့ရောက်သော
အခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်း စတင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ငွေတိုက်အောက်သို့စတင်ဖောက်ထွင်းလေ၏။

မကြာမီငွေတိုက် ကြမ်းခင်းပေါက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့
ငွေတိုက်ထဲသို့ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ငွေတိုက်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ဝင်ရောက်
သွားပြီး ငွေသေတ္တာများထဲမှ ငွေစက္ကူ ထုပ်များကို တပျော်တပါး
ယူငင်ကြလေရာ ဘဏ်တိုက်ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ငွေထုပ်များ
ပြန့်ကျဲနေလေ၏။

ငွေတိုက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်ထားသလောက်
ငွေများကို မရှိသဖြင့် တွေ့သမျှ ငွေအားလုံးကို ယူဆောင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ငွေများသယ်ယူသည့် လုပ်ငန်းကို စနေနေ့
နေ့လယ်မှာပင် အပြီးသပ် လုပ်ကိုင် နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ငွေထုပ်များကို ဂုံနီအိတ်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ထည့်သွင်း လေရာ
ဂုံနီအိတ်ကြီး သုံးအိတ် အပြည့်ရရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စနေနေ့ည၌ တရုတ်စာများကို သယ်ယူ

ပြီး တပျော်တပါး အောင်ပွဲခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မာယာ၏ ပန်းကို ဖက်ပြီး

“ငါတို့ တော်တော် ချမ်းသာ နေပြီ၊ ပုလဲနက်တွေ ကို
တောင် ရှာစရာ မလိုတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မာယာက ရယ်မောပြီး

“ရှင်၊ ပုလဲနက်တွေကို ရရင် ဒီထက် ချမ်းသာဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျမဒါမင်းထင်ကမူ မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ
တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေ
လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသူ
အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီး ငွေစက္ကူ ထည့်ထားသော ဂုံနီအိတ်
များကို ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တင်နေစဉ် မမျှော်လင့်သော အနောက်
အယုက် တစ်ခုပေါ်လာ၏။

ထိုအနောက်အယုက်မှာ ခြံအတွင်းသို့ အိမ်ရှင် အဘိုး
ကြီး ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်၏။

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးသည် ဂျစ်ကားပေါ်ရှိ ဂုံနီအိတ်ထုပ်

များကို ကြည့်ပြီး

“ဘာတွေလဲ”

ဟု စပ်စုဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေရာ ဂျစ်ကားထဲက
မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“စာအုပ်တွေပါ ဘကြီး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားလျှ
မလို့ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်
သော အဘိုးကြီးက ဂုံနီအိတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး

“ဘာစာအုပ်တွေလဲ၊ ကျုပ်လဲ စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာက ဝင်ပြီး

“ဘုရားစာအုပ်တွေပါ ဘကြီး၊ ပါဠိတွေ ဆိုတော့ ဖတ်
ရတာ ပျင်းစရာ ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်သော

အဘိုးကြီး၏ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘိုးကြီးကို ကမန်းကတန်း
နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပြီးနောက် မြို့နှင့် ထေး
ရာသို့ ဂျစ်ကားကို တကြောင်းမောင်းနှင်ပြီး ဝမ်းသာ အားရဖြင့်

“လွတ်ပြီ”

ဟုသံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ဆင်းသွားပြီး
တိုက်ခန်းပေါ်သို့ ငွေထည့်ထားသော ဂုံနီအိတ်များ တင်ကာ
ဂျစ်ကားကို ဈေးပေါ့ပေါ့ ရောင်းပြီး အဝ ဖျောက်လိုက်လေ၏။
နောက်တစ်နေ့ထုတ်သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ
ဘက်တိုက် ဖောက်ထွင်း ခံရသော သတင်းကို ဝေဝေဆာဆာ
ဖော်ပြထားပြီး အင်းစိန် စီအိုင်ဒီဂျီ စုံထောက်များ ကိုယ်တိုင်
တရားခံများကို အရအမီရှာဖွေနေကြောင်းရေးသားထားလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည်
မြိတ်ကျွန်းစုသို့ သွားမည့် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

မြိတ်သို့ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ခင်မင်
သော ပဲနင်းကြီး တစ်ဦးထံသို့ သွားပြီး ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန်
သင်္ဘောတစ်စီး ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ပဲနင်းကြီးက

“အဆင်သင့်လိုက်လေချာ၊ ကျုပ်သူဌေးရဲ့ သင်္ဘော
တစ်စီး ပြန်ရောင်းချင်လို့ဗျ”

ဟု ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ဆိပ်ကမ်း တစ်နေရာသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားပြီး သင်္ဘောလေးတစ်စီးကို ပြလေ၏။ မာယာသည်
ပင်လယ်နေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူပီပီသင်္ဘောကို စိတ်တိုင်းကျ
စစ်ဆေးပြီး အလိုရှိသည့်အတိုင်း ပြန်လည် ပြုပြင်စေကာ
ဝယ်ယူရန် သင်္ဘောတူလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သင်္ဘောကို ကော့သောင်းသို့ မောင်းနှင်သွား

ပြီး ယိုးဒယားဘက်ခြမ်း၌ ရေငုပ်ဝတ်စုံနှင့်စက် ကိရိယာများကို
ဝယ်ယူလေ၏။

ရေငုပ်ရာတွင် အသုံးပြုရန် လေပေးစက်ကိုလည်း
ဝယ်ယူလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ထိုလေပေးစက်ကို
သူတစ်ပါး မမြင်နိုင်ရန် ညအချိန်သို့ ရောက်သောအခါမှ
သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်လေ၏။ မာယာသည် ပုလဲငုပ်သင်္ဘော၌
အလုပ်လုပ်ဖူးသူပီပီသူတို့ နှစ်ယောက်အား အရာရာဦးဆောင်
သွားနိုင်လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တန်ချိန် ၁၅ တန်မျှ ရှိသော သင်္ဘောလေးကို ရှိသမျှငွေ အကုန်နီးပါးသုံးပြီး ဝယ်ယူကာ မြိတ်ကျွန်းစု များဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝယ်ယူခဲ့သော သင်္ဘောလေးသည် ၁၅ တန်မျှသာရှိသော်လည်း ဦးပိုင်းတွင် သင်္ဘောသားများ အိပ်ရန် နေရာနှင့် အခန်းပိုလေးနှစ်ခန်းပါ သဖြင့် အနေတော် ဖြစ်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ခရီးလမ်း၌ မြေပုံများ ကွန်ပတ်

များကို အသုံးပြုပြီး မာယာကို လမ်းပြပေးလေ၏။ ဂျမဒါ မင်းထင်နှင့် မာယာသည် သင်္ဘောဝယ်လေးကို တစ်လှည့်စီ မောင်းနှင်ပြီး သင်္ဘောကျောက်ချထားသော အချိန်၌ မာယာက စားရေးသောက်ရေး အတွက် စီစဉ်လေ၏။

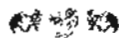
ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးတည်ရာ ခရီးကို မသွားသေးဘဲ လူသူကင်းရှင်းသော မြိတ်ကျွန်းစု တစ်နေရာ၌ သင်္ဘောကို ကျောက်ချပြီး ရေငုပ်ခြင်းနည်းစနစ်များကို သင်ကြားရလေ၏။

မာယာက ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကို ရေငုပ်လေ့ကျင့်ပေးမှီလက်ထဲတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ

“အရေးအကြီးဆုံး အချက်ကို ပြောမယ်၊ ရေအောက် တလှည့် ကြိုးကိုင်သူ ဟာ နားလည်မှု ရှိဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ ရေအောက်မှာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရင် ကြိုးကို ဘယ်နှစ်ချက် ဆွဲရသိသိတာ သေသေချာချာ မှတ်ထားရမယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာ

နားထောင်ပါ။ ရေအောက်မှာ လေများများ လိုချင်ရင် တစ်ချက်
ဆွဲပါ။ ပစ္စည်းတင်မယ်ဆိုရင် နှစ်ချက် ဆွဲပါ။ အပေါ်ပြန်တက်မယ်
ဆိုရင် သုံးချက်ဆွဲပါ။ ရေအောက်မှာ အန္တရယ်နဲ့ ကြုံပြီးဆိုရင်
တော့ ကြိုးကို လေးချက်ဆွဲပါ။ ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး အချက်ပြတာကို
ရှင်တို့ သေသေချာချာ မှတ်ထားဖို့လိုတယ်။ လွဲချော်သွားပြီဆို
ရင်တော့ ပေးဆပ် ရမှာ ရှင်တို့ရဲ့အသက်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့အား ရေငုပ်ဝတ်စုံ ဝတ်
ဆင်စေရာ ရေငုပ်ဝတ်စုံ၏ ရှေ့နှင့်နောက်တွင်သာမက
ဗီနပ်စွာတွင် ခဲများပါဆွဲထားသဖြင့် လေးလံလှသောကြောင့်
ကျွန်ုပ်က

“ရေငုပ်ဝတ်စုံက လေးလိုက် တာဗျားပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆို
ဝိမကောင်းဘူးလား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျပဒါမင်းထင်က

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ။ ရေဟာ အောက်ကို ရောက်လေ သိပ်သည်းဆ များလေပဲဒါကြောင့် လူခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အလေးချိန် သက်သက်နဲ့ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ကို မရောက်နိုင်တဲ့ အတွက် ရေငုပ်ဝတ်စုံမှာ အလေးချိန်စီးအောင် ခဲတွေ ဆွဲထားတာပဲ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့ စတင်ရေငုပ်သောအခါ မာယာ သည် သဘောပေါ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ရေငုပ် ဝတ်စုံများထဲသို့ လေပေး နိုင်ရန် လေပေးစက်ကိုပြပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အစပိုင်းတွင် ပေ ၂၀ခန့် အနက်၌သာ စတင်ပြီး ငုပ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ် ရေအောက်သို့ ပထမဆုံး ဆင်း ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ရေအောက်ရှိကျောက်ဆွယ်ကျောက်တန်းများ၊ ကျောက်တန်းများကို တအံ့တသြ ကြည့်ရှုမိလေ၏။

ထိုအခါရေအောက်ရှုခင်းများသည် ကျွန်ုပ် ထင်မှတ် ထားသည် ထက်ပိုမိုလှပကြောင်းတွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ရေအောက်တွင် တစ်နာရီခန့်သာ နေချပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ကြိုးကိုလှုပ်ပြီး မာယာကို အချက်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ပင်လယ် ရေအောက် သို့ဆင်းပြီး ရေငုပ်လေ့ကျင့်လေရာ တဖြည်းဖြည်း ရေငုပ် ကျွမ်း တျင်လာလေ၏။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ မာယာက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရေငုပ် လေ့ကျင့်ခြင်းရပ်ဆိုင်း ခိုင်းလိုက်ပြီး ပင်လယ်ခရီးကို ဆက်ခဲ့လေ၏။

မာယာသည် သင်္ဘောကို ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်
ထဲသို့ ဦးတည် ခုတ်မောင်းပြီးနောက် နှစ်ရက်ခန့် အကြာ
ကပ္ပလိကျွန်းစုများဆီသို့ ရောက်ရှိလေ၏။

မာယာက ကပ္ပလိကျွန်းစုများသို့ ရောက်သောအခါ
တောင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး

“ဟိုးအဝေးက ကျွန်းကြီးက အက်ဒမန် ကျွန်းကြီးပေါ့၊
တစ်ကျွန်းပို့တဲ့ အကျဉ်းသားတွေ နေတဲ့ နေရာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါ မင်းထင်က

“ကျွန်းကြီးက ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မာလာက မိုင်းညှိုးနေသော ကျွန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး

“ကျွန်းရဲ့ မြောက်နဲ့တောင် အကွာအဝေးက မိုင် ၂၀၀

ကျော်ရှိတယ်။ ဒေါင်လိုက် အကျယ် အဝန်းကတော့ ၃၂ မိုင်ဘဲ

ရှိတယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာ တောတောင်တွေ ထူထပ်တယ်။ မြစ်

ချောင်းအင်းအိုင်တွေ မရှိဘူး၊ စိမ်းစမ်းတွေပဲ ရှိတယ်။ အက်ဒမန်

ကျွန်းက မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့နဲ့ မိုင် ၄၀၀ လောက် ဝေးတယ်။

ဗုဒ္ဓိန်နဲ့တော့ မိုင် ၃၀၀ လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ ခရီးက သိပ်မဝေး

ဘူး ဆိုပေမဲ့ ရာသီဥတု ပြင်းထန်ပြီး ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပင်

လယ်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်ရတဲ့ အတွက် အကျဉ်းသားတွေ အတွက်

ထွတ်လမ်း မမြင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်ပြီး

“မာယာက အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်ပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မာလာက သက်ပြင်းချပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်ကစပြီး

အက်ဒမန်ကျွန်းက မွေးစားမိဘတွေ လက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်

မွေးစားမိဘတွေ ဆုံးတော့ အက်ဒမန်ကျွန်းက ပုလဲဒိုင်မှာ

အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဘဝမှာ ပုလဲတွေကလဲ

အရေးပါနေတာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မာယာကို ကြည့်ပြီး

“မာယာ ငယ်စဉ်က ကျွန်းသား လူရိုင်းတွေနဲ့ အတူတူ

ကြီးပြင်းခဲ့တယ်နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ မိဘ အရင်းတွေက ပင်လယ်ပြင်

မှာ သဘောမောက်ပြီး ဆုံးပါး သွားတော့ ကျွန်မကို ကျေးဇူးရှင်

ကျွန်းသားလူရိုင်းတွေကပဲ၊ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်၊ တကယ်

တော့ ကျွန်းသား တွေဟာ ပုလဲငုပ်၊ သစ်ခုတ်၊ ပျားဖွတ်လို

အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ပြီးပြင်ပ ကမ္ဘာနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ

အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်တဲ့သူတွေပါ၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်း

စင်တွေ အပါအဝင် သစ်တောဧကပေါင်းများစွာရှိတယ်၊

အကောင်းဆုံးကြိမ်ပင်တွေနဲ့ အဖိုးတန် ငှက်သိုက်၊ ငါးကြီး

အံဖတ်တွေလည်း အများကြီး ထွက်တယ်၊ ဖိုင်းရင်းသားတွေ

ဟာ ဗြိတိသျှ တပ်တွေ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တာကြောင့်

ကျွန်းပေါ်ကနေ တောနက်ထဲကို ပြေးခဲ့ရတယ်၊ အချို့လည်း

အနီးအနားက ကျွန်းစုလေးတွေကို ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ကျွန်း

သားတွေဟာ အားမတန် လို့မာန်လျော့ရပေမဲ့ အခွင့်သာတာနဲ့

ဗြိတိသျှတွေကို တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတယ်၊ နောက်တော့ ဗြိတိသျှ

တွေဟာ ကျွန်းသားတွေ လာလေ့ရှိတဲ့နေရာမှာ အစားအစာနဲ့
ဘိန်းတွေ ချထားခဲ့တယ်။ ကျွန်းသားတွေ ဘိန်းစွဲတဲ့အခါ သူတို့
လိုရာကို ခိုင်းခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဗြိတိသျှတွေဟာ အိန္ဒိယ နဲ့
မြန်မာပြည်က အကျဉ်းသားတွေကို စုစည်းပြီး အက်ဒမန်
ကျွန်းမှာထားရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်းသားတွေကတော့ ဗြိတိသျှတွေကို
သွားမကဘူး။ အကျဉ်းသားတွေတို့ပါ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်း
သားတွေ ထဲမှာတော့ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ယဉ်တဲ့ အုပ်စုနဲ့
ရိုင်းတဲ့ အုပ်စု ဆိုပြီး ကွဲပြားသွားတယ်။ ကျွန်မကို ငယ်စဉ်က
ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့ ကျွန်းသားအုပ်စုတွေဟာ အရိုင်းအုပ်စုထဲမှာ
ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ကျွန်းသားတွေနဲ့ နေတုံ့နားက သူတို့နဲ့
ပင်လယ်ထဲမှာ ပုလဲအမြဲငုပ်ခဲ့တယ်။

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီး

“ရေငုပ် ဝတ်စုံ မပါဘဲ ပုလဲငုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတော့

အောက်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာယာက ခေါင်းညှိတိုင်း

“ရေငုပ် ဝတ်စုံမပါဘဲ ကျွန်မတို့ ရေအောက်မှာ ၁၅

မိနစ်လောက် တော့ နေနိုင်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်း

သားများ၏ အစွမ်းကို အလွန် အံ့သြ သွားလေ၏။ မာယာက
ဆက်လက်ပြီး

“ကျွန်မတို့ ပင်လယ်ထဲမှာ ပုလဲတွေ ငုပ်ကြတယ်။

ဒါကြီး အံ့ဖတ်တွေ ရှာကြတယ်။ ကျွန်မတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း

နေထိုင် စားသောက် နေချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ဘဝလေး ပြိုကွဲ ပျက်

စီးခဲ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့က ဗြိတိသျှ စစ်တပ်တွေဟာ

တောထဲကို တိတ်တဆိတ် ရောက်လာပြီး ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်

ကျွန်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ သူတို့

အားလုံး အတုံးအရုံး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မကိုလဲ ကယ်တင်
တယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းကို ဖမ်းဆီး သွားခဲ့
တယ်”

ဟုပြောရင်း သူမ၏မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များစီးကျ
လာလေ၏။ သူမက ဆက်လက်ပြီး

“နောက်တော့ အက်ဒမန် ကျွန်းက စောင်သည်
ဦးဘိုးပွင့်တို့ လင်မယားက ကျွန်မကို ဆက်ပြီး မွေးစားခဲ့တယ်။
ဦးဘိုးပွင့်တို့ ဆီကို ရောက်တော့မှ လူယဉ်ကျေးမှုတွေကို သင်
ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဟာ လူယဉ်ကျေးမှု တွေကို သင်ကြား
ရပေမဲ့ ကျွန်းသားတွေနဲ့ဟန်ဆောင်မှုကင်းပြီး လွတ်လွတ်လပ်
လပ် နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝကို ပိုပြီး မက်မောတယ်။ ဒါကြောင့်
အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ စောင်ရောင်းရတာမပျော်ဘူး။ နောက်တော့
မလေးလူမျိုးတွေရဲ့ ပုလဲအဝယ်ခိုင်မှာ ပုလဲကောက်တဲ့ အလုပ်

ကို ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကျွန်းသားတွေနဲ့ နေတုန်းက ပင်
လယ်ထဲမှာ ပုလဲငုပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်
ပုလဲတွေရဲ့အရည်အသွေးကို ကျွန်မကောင်းကောင်း သိတယ်။
ကျွန်မပုလဲခိုင်မှာ လုပ်ရင်း ပုလဲနက်တွေဟာ အင်မတန် တန်ဖိုး
ရှိကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။ ပုလဲနက်ကို မလေးကျွန်းက လူတွေ
သိပ်ကြိုက်လို့ဈေးကောင်းပေးဝယ်တယ်။ ဒီအခါမှာ ပုလဲနက်
တွေ အများကြီး တွေ့နိုင်တဲ့ နေရာကို ကျွန်မ သွားသတိရတယ်။
ကျွန်းသားတွေနဲ့ နေတုန်းက ပုလဲနက်သိုက်တွေ ရှိတဲ့နေရာကို
ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲနက်သိုက်ရှိတဲ့ နေရာကို
လူမျိုးခြားတွေကို အသိမပေးချင်လို့ လျှို့ဝှက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။
ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ မွေးစားမိဘတွေ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးပါး
သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အက်ဒမန်ကျွန်းက ထွက်လာခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မာယာက ဆက်လက်ပြီး

“ကျွန်မ အက်ဒမန်ကျွန်းက ထွက်လာပြီး ငွေရအောင် ရှာမယ်၊ ငွေရလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ပုလဲငုပ် သဘော တစ်စင်း ဝယ်ပြီး ပုလဲနက်တွေကို သွားရှာမယ်လို့လဲ စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထား တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာလာတော့ ပုလဲငုပ် သဘော တစ်စီး ဝယ်ဖို့ အတွက် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့စိတ်တူ ကိုယ်တူ ရှိတဲ့ ရှင်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းရတာပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“မာယာ ငယ်ငယ်တုန်းက ရောက်ခဲ့တဲ့ ပုလဲသိုက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန် မှတ်မိပါ့မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျွန်မ ပုလဲငုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာက ဧရိယာ ကျဉ်းကျဉ်း လေးရှင့်၊ ကျွန်မငယ်စဉ်ကနေခဲ့တဲ့ ကျွန်းပတ်လည်မှာပဲ၊

ပုလဲနက်သိုက် ရှိတဲ့ နေရာကို မှတ်မိနေတာက လူရိုင်းတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဘုရား ကျွန်းရဲ့မနီးမဝေးမှာ ရှိနေလို့ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ငါတို့ အက်ဒမန်ကျွန်းကို ဝင်ကြဦးမလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်မတို့ရဲ့ လောင်စာနဲ့ ရိက္ခာအတွက် အက်ဒမန် ကျွန်းကို ဝင်ရဦးမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် အက်ဒမန်ကျွန်းကို ကျွန်မ မပြန်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အတိတ်ကို ပြန် သတိရမှာမို့လို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“မာယာ မပြန်ချင်လဲ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်းလုံးခြုံရေး မော်တော်လာနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အဝေးကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါအလံ
တလူလူ လွင့်ပျံနေသော ကျွန်းလုံခြုံရေး မော်တော်ကို မြင်
လေ၏။ မာယာက မော်တော်ကိုကြည့်ပြီး

“ကျွန်မ ကြည့်ပြီးဖြေရှင်းမယ်၊ ရှင်တို့အသာနေကြပါ”
ဟုပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်းလုံခြုံရေးမော်တော်သည်
ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်းလုံခြုံရေး

မော်တော်မှ ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားများ ကျွန်ုပ်တို့၏
သင်္ဘောပေါ်သို့ကူးသန်းလာပြီးခေါင်းဆောင် ခြင်္ဟန်တူယူက

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့်အက်ဒမန်ကျွန်း
အနားမှာရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးပြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မာယာက ဝင်ပြီး

“ကျွန်မက အက်ဒမန်ကျွန်းဇာတိ ၊ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ
တွေ ကျွန်းကို အလည်ခေါ်လာတာပါ။ သူတို့က ကျွန်းမှာ
စီးပွားရေး လုပ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်လာတာပါ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများက
ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းဆောင်က

“ခင်ဗျားတို့က ဘာ စီးပွားရေး လုပ်ချင်လို့လဲ၊ ကျွန်းမှာ
စီးပွားရေးလုပ်ချင်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာ ထောင်မှူးဘဦးနဲ့
လာတွေ့ပြီးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်းလုံးခြုံရေး

တပ်သားများ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်ပြန်လည် ထွက်ခွါသွား
လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ထောင်မှူးဘဦး ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မာယာက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ဒီခွေးသားကြီး ကျွန်းမှာ ရှိနေတုန်းပဲကိုး၊ ထောင်မှူး

ဘဦး ဆိုတာ တစ်ကျွန်းလုံးကို ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ပေးနေတဲ့ လူ
ယုတ်မာပေါ့၊ သူဟာ ထောင်မှူးကြီးရဲညာလက်ရုံး ဆိုပေမဲ့ ကျွန်း
ပေါ်မှာ ထောင်မှူးကြီးထက်တောင် တန်ခိုးထွားသေးတယ်၊
သူဟာ လာဘ်ယူတဲ့နေရာမှာ ပြိုင်စံရှားတယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးကို

ဖော်လံဖားပြီး လူတွေကို စိန်ခံချုပ်ချယ်နေတဲ့သူပေါ့၊ သူနဲ့
အဆင်မပြေတဲ့သူဆိုရင် အပြစ်ရှာပြီး ဖမ်းဆီး နှိပ်စက်တာခံ
ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီး

“ဒီအကြောင်းတွေကို ထောင်မှူးကြီး မသိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာယာက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ထောင်မှူးကြီးက ခပ်အေးအေးသမား၊ သူဟာ

ထောင်ထဲက အကြောင်းကလွဲလို့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊

ဒါကြောင့် ထောင်မှူးဘဦး ထင်တိုင်းကြံနေတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့

ဒီနေ့ အက်ဒမန်ကျွန်းကို ကမ်းကပ်ကြမယ်၊ ကျွန်မတို့ကို စောင့်

ကြည့်နေသူတွေရှိနိုင်တယ်၊ သတိထားပါ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ပင်လယ်ထဲမှာ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကျွန်းပေါ်
ရောက်မှ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို ရှာရမယ်၊ ရတယ်
မဟုတ်လား”

ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မာယာက ရယ်မောပြီး

“ကျွန်းပေါ်မှာ မရတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ရှင့်တို့ အကြိုက်
နတ်သမီးလေးတွေလဲရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောကို
အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေ၏။ ကမ်းမကပ်မီ
ကျွန်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ စစ်ဆေးခြင်းကို ခံကြရလေ၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့
သင်္ဘောလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေပြီးမှ ကမ်းကပ်ခံလေ၏။
ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းပေါ်တွင် မြို့တစ်မြို့အလား
စည်ကားလှသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်ရလေ၏။

ဂျပန်အင်ထင်က အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်ရှိ ရှမ်းကို ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ ထင်တာထက် အများကြီး ပိုစည်ကားလှပါလား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ တစ်ကျွန်းဆိုလို့အထီးကျန်ကမ္ဘာကြီးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ အခုတော့ ပျော်စရာကြီးပါလား”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေ၏။ မာယာက ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်းပေါ်ရှိ လူစည်ကားသော စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ကိုခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မြန်မာနှင့် အိန္ဒိယလူမျိုးများနှင့် ပြည့်ကြပ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ခန်းမကြီး၏ အလယ်တွင် မပျော်တပေါ် ဝတ်စားထားသော အိန္ဒိယ လူပျိုမယ်လေးတစ်ဦးက အိန္ဒိယတီးလုံးနှင့်အညီ တစ်ကိုယ်လုံး ခါယမ်းပြီး ကခုန်နေလေ၏။ မာယာက ကောင်

နီးရာရာ စားသောက်ဖွယ်ရာ များကို မှာယူပေးလေ၏။

မကြာမီကျွန်ုပ်တို့မှာယူထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် အားလုံး မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဝိစကီတစ်လုံးစီဖြင့် ရေကံမင်း စည်းစိမ်ခံယူကြလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မူးယစ်ရီဝေနေကြလေ၏။ ထိုကြောင့် မာယာက

“ရှင်တို့ကြည့်ရတာ ရေချိန်ကိုက်နေပြီ၊ ကျွန်မတို့ သဘောပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီဆိုင်ကြီးရဲ့အနောက်မှာတည်း နီခန်းလေးတွေရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့ အိပ်လို့ရတယ်”

ဟုပြောပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်ကာ ဧည့်ကြို ကောင်တာသို့ သွားပြီး အခန်းနှစ်ခန်း လိုချင်ကြောင်းပြောလေ၏။ ထိုအခါ

စည်ကြိုကောင်တာရှိ စာရေးက

“ဟို...အခန်းနှစ်ခန်းတော့ ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အခန်းနှစ်ခန်းက ကပ်လျက်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်း
ဝေးတယ်၊ နေလို့ဖြစ်မလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူတို့နဲ့ဝေးဝေးနေချင်တာနဲ့
အတော်ပဲ၊ ကျွန်မကို အဝေးဆုံးကို ပို့ပေးပါ”

ဟုပြောလေရာ စာရေးက ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်
အား နောက်ဘက်ဆုံး အခန်း ၌ နေရာချထားပေးပြီး မာယာကို
ရှေ့ဆုံးခန်း၌နေထိုင်စေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မာယာသည် တစ်ညမျှ ထေ
က္ကာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ရေချိန် ကိုက်

နေသဖြင့် စုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သော်
လည်း ဂျမဒါမင်းထင်က အိပ်စက်လိုဟန် မရှိသေးချေ။

ခဏကြာလျှင် ဂျမဒါမင်းထင်က ပြတင်းပေါက်ကို
ဖွင့်ပြီး ကျော်ခွဲထွက်ကာ

“ကျုပ်အပြင် ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျား အိပ်ရင်
အိပ်တော့ဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို အံ့သြ
ဟန်ဖြင့်

“အပြင်ထွက်ချင် ရင်လဲ တံခါးပေါက်က ထွက်ပေါ့ဗျာ၊
ဘာလို့ ပြတင်းပေါက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ထွက် ရတာလဲ၊
ဂျမဒါလဲ ရေချိန်ကိုက် နေပြီတင်တယ်”

ဟု အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ပြတင်း

ပေါက်မှကျော်ထွက်သွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်ပြတင်းပေါက်
မှ ကျော်ထွက်သွားခြင်း အကြောင်းကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ်
သိခဲ့ရလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တိတ်တဆိတ်
ထွက်သွားပြီးနောက် မာယာ၏ အိပ်ခန်းအနီးသို့ တိုးကပ်သွား
လေ၏။ ပြီးနောက် လူသူ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီး ပြတင်း
ပေါက်တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မာယာသည် အိပ်စက် မပျော်နိုင်သေးဘဲ
ထောင်ပေါ်တွင်လူးလိမ့်နေလေ၏။

မာယာသည် ပြတင်းပေါက်ကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်

သံကြားရသဖြင့်

“ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က လေသံ

တီးတိုးဖြင့်

“ကျုပ်ပါ။ ဂျမဒါမင်းထင်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် မာယာသည် ရင်ခုန်နှုန်းများ မြန်

ဆန်သွားပြီး

“ဟင်... ဒီအချိန်ကြီးမှာ ရှင် ကျွန်မ အခန်းကို ဘာလော

လုပ်တာလဲ၊ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူး၊ ထွက်သွားပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကို အထင် မလွဲပါနဲ့၊ တံခါးကိုသာ ဖွင့်လိုက်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာသည် မိမိကို အထင်သေးစွာ

ဆက်ဆံခြင်းဟုယူဆကာ

“အို... ကျွန်မကို လွယ်လွယ် ရမယ် ထင်လို့လား၊ စော်ကားလှချည်လား”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကောင်းပြီ... မင်းကို လက်ဖျားနဲ့ မထိဘူးလို့ ကျုပ်ကတိပေးတယ်၊ တံခါးကိုသာ ဖွင့်လိုက်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို မယုံမရဲဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို အသာအရာ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ပြတင်းပေါက်ပွင့်သည်နှင့် အခန်းထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်ပြီး မာယာ၏ တစ်ရစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ကာ အခန်းထောင့် အမှောင်ရိပ်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ မာယာက ဒေါသတကြီး ရုန်းကန်ကာ

“အို... ရှင် ကတိမတည်ဘူး... ကျွန်မကို မထိနဲ့နော်”

ဟု ပြောဆို နေခိုက်မှာပင် ဂျမဒါမင်းထင်က သူမ၏
ပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး

“အသံမထွက်နဲ့”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်၏။

မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ လက်ထဲမှ ရှန်းကန်
နေစဉ် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သံ ကြားရပြီး အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ဦး
ဝင်ရောက်လာကြောင်း အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် မာယာ၏ ခုတင်ရှိရာသို့ တိုးကပ်
သွားပြီး ခြင်ထောင်ကို လက်ဖြင့် မလိုက်၏။

ထိုအခါ ခြင်ထောင်ထဲတွင် မာယာ မရှိသဖြင့် အံ့သြ
တကြီးဖြင့်

“ဟင်...ဒီကောင်မဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟု ရေရွတ်နေစဉ် ဂျမဒါမင်းထင်သည် အနောက်သို့

တိုးကပ်သွားပြီး လူနှစ်ဦးကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဘိုက်ပေးလိုက်
ရာ လူနှစ်ဦး လဲကျ မေ့မျောသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဂျမဒါမင်းထင်က မာယာဘက်သို့
လှည့်ပြီး

“ကျုပ်ကို အထင်လွဲမနေနဲ့၊ ဟောဒီတကျရှား နှစ်
ယောက်က ခင်ဗျားကို အဆီကိုစားပြီး အသားချို့မဲ့ လူတွေပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာယာသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို
အထင်လွဲခြင်း အတွက် အားတုန့် အားနာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့
ကြောင့်

“ဂျမဒါကို အထင်လွဲ မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊
ဂျမဒါညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော် ရောက်လာလို့ အထင်လွဲမိ
တာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီလူတွေ ယုတ်မာမယ် ဆိုတာ ဘယ်လို သိတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်တို့စားသောက်ခန်းထဲမှာညစာစားနေတုန်းက အရက်သောက်နေတဲ့ လူတစ်စုက မာယာကို မျက်လုံးကျွတ် မတတ် စူးစိုက် ကြည်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ အခန်းငါးတုန်းက လည်း တည်းခိုခန်းက လူက အခန်းလွတ်တွေ ရှိရက်နဲ့ မရှိဘူး ဆိုပြီး မာယာကို ကျုပ်တို့နဲ့ အဝေးဆုံး အခန်းမှာ နေရာချ ပေး တယ်။ သူမျက်လုံးတွေကလဲ မရိုးသားဘူး။ ဒီအချက်နှစ်ခုကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဒီနေ့ည ဘာဖြစ် မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကြိုသိ ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ မာယာက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ဒါဆိုရင် တည်းခိုခန်းက လူတွေ မရိုးသားဘူး၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်မရှင်းချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အကြောင်းတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မသိဘူးလို့ပြောင်

ငြင်းလိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးက မသိချင် ဟန်ဆောင် နေဖို့ပဲ”

ဟုပြောပြီး မေ့မျောနေသော လူနှစ်ယောက်ကို အခန်းအပြင်သို့တစ်ခွက်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

တွေပေါ့ဒီအရပ်မှာ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေအများကြီးရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ပုလဲဒိုင်ကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ
ပိုင်ရှင်လူဝကြီး ထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေရာ လူဝကြီးက
မာယာကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်ကို
မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး

“မာယာ ကျွန်းကို ပြန်ရောက်လာပြီလား၊ ဒီလူက
ဘယ်သူလဲနှင့်ယောက်ျားလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာယာက လူဝကြီး စကားကြောင့်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး

“မဟုတ်တာ၊ သူတို့က ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေပါ၊
ဒီကျွန်းမှာ စီးပွားရေး လုပ်ချင်လို့ လာလေ့လာတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို
ကြည့်ပြီး

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်
တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းသို့လှည့်လည်ကြည့်
ရှုကြလေ၏။ မာယာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အက်ဒမန်ကျွန်း အ
လိုက်လံပြသပေးလေ၏။

နေ့လယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပုလဲကောက်သည်
လုပ်ငန်းများဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မာယာက

“ကျွန်မ ကျွန်းမှာ နေတုန်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာ

“လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောပါ။ မာယာရဲ့

မိတ်ဆွေ ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါပဲ”

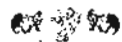
ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ ပုလဲဒိုင်များကို

စိတ်ဝင်စားစွာလေ့လာနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ကျွန်းပေါ်

တွင် တောဝက်သားပေါသည်ဆိုသဖြင့် ရှာဖွေ စားသောက်

ရန်သာ စိတ်အားထက်သန် နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်း

ပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စားသောက်

ကြလေ၏။

ထိုသို့စားသောက်ရင်း ဂျမဒါ မင်းထင်က

“ကျွန်းပေါ်က လူတွေ ပုလဲနက်ရဲ့ ရာဇဝင်ကို မသိကြ

ဘူးလား၊ ပုလဲနက် ဒီလောက် အဘိုးတန်တာ သူတို့ ကောင်း

ကောင်းသိမှာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ပုလဲနက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ကျွန်းက လူတွေ
ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုလဲနက်ဟာ အလွန်
ရှားပါးပြီး ရှာဖွေရခက်လို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာလို့မတွေ့နိုင်ဘူး
ကံကြမ္မာကသိပ်အရေးပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြီး

“မာယာငယ်စဉ်က အတူတူနေခဲ့တဲ့ ကျွန်းသားလူရိုင်း
တွေ ပုလဲနက်သိုက်ကို မသိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်းသားတွေ ပုလဲနက်သိုက်ကို သိကြပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပုလဲနက် ရှာဖွေဖို့ သိပ်ကြောက်ကြတယ်၊ ပုလဲ
နက်ကို ရေနတ်ဘုရား စောင့်ကြပ်နေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြ
တယ်၊ ဒါကြောင့် ပုလဲနက်ကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ မရှာကြဘူး

ပုလဲနက်သိုက် အကြောင်းကိုလဲ သူတစ်ပါး မပြောရဲကြဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ပုလဲနက် ရှာဖွေအတွက် အခွင့်အရေး
ရသွားတာပေါ့”

ဟုဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်
တို့ ဝိုင်းအနီးသို့ မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးများ ရှိသော
လူသန်ကြီး တစ်ဦး ရောက်လာပြီး မာယာကို ကြည့်ကာ

“မာယာ ကျွန်းကို ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့၊ ကျုပ်ကို မုတ်မိ
သေးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မာယာသည် လူသန်ကြီး၏
မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကာ

“ရှင်မသေသေးဘူးလား၊ ရှင့်ကို မမုတ်မိရော အကြောင်း
မရှိဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူသန်ကြီးက တဟား
ဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကို သေစေ ချင်နေတယ်ပေါ့၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းကို
ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး၊ မာယာကိုပြောစရာ ရှိလို့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာယာက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ဒီမှာပဲ ပြောပါ၊ ငါ့စည်သည်
တွေ့ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူသန်ကြီးက

“စည်သည်တွေကို ကျုပ်ခွင့်တောင်းလိုက်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်ပြီး

“မာယာကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါ”

ဟုတောင်းဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်မှာ
မငြင်းသာ သောကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ မာယာသည်

မတတ်သာတော့ဘဲ လူသန်ကြီးအနောက်သို့လိုက်သွားလေ၏။

တစ်ဘက်ဝိုင်း၌ လူသန်ကြီး အပါအဝင် အရက်
သောက်နေသော လူငါးဦးရှိလေ၏။ ထိုသူများအားလုံး မာယာ
၏အလှကိုမျက်လုံးကျွတ်မတတ်စူးစိုက်ကြည်နေကြ၏။

မာယာ တစ်ဖက်ဝိုင်းသို့ လိုက်သွားပြီး ခဏကြာလျှင်
သူတို့ဝိုင်းမှ အသံများ ဆူညံလာပြီး လူသန်ကြီးက ဒေါသတကြီး
ဖြင့်

“နင်ငါ့ကိုတော့ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံတယ်ပေါ့၊
မြို့ကလာတဲ့ ကောင်တွေက ဘာကောင်တွေ မို့လို့လဲ၊ သူတို့နဲ့ငါ
ဘယ်ကောင်စွမ်းလဲ ဆိုတာ ပြလိုက်ရမလား”

ဟူသော အသံကို ကြားရလေ၏။

ထိုနောက် လူသန်ကြီးက မာယာကို ပွေ့ဖက် နမ်းရှုံရှန်
ကြိုးစားနေကြောင်းလည်း တွေ့ရှိ၏။ မာယာက လူသန်ကြီး

လက်မှ ရုန်းကာ

“ခွေးကြီး နှင် မယုတ်မာနဲ့ နော်... ငါ့ကို လွှတ်လွှတ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ သို့သော် လူသန်ကြီးသည်

ဗလအားကိုးဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ဟန် မရှိချေ။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် လူသန်ကြီးကို ဂုတ်မှ ဆွဲကာ မျက်နှာကို လက်ပြန်ဖြတ်ချိတ်လိုက်၏။ လူသန်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး နောက် ကုန်းရုန်းထကာ

“ငါ့ကို အလစ် ဝင်ရိုက်တဲ့ ကောင် သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ဂျမဒါမင်းထင်ကို ထန်းသီးလုံး လောက်

ကြီးသော လက်သီးကြီးဖြင့် ဝင်ထိုးလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ရှောင်တိမ်းပြီး လူသန်ကြီး၏ ပေါင်

ကြားကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန် လိုက်ရာ အားခနဲ အော်ပြီး လူသန်

ကြီး လဲကျသွားလေ၏။

လူသန်ကြီး၏ ‘အဖော်လေးယောက်သည် ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ဝင်ရောက် တိုက် ခိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်များ ပီပီထိုသူများကို အလျှင်အမြန် လဲကျသွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်၏။

ရန်သူများ လဲကျသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူစုစားသောက်ဆိုင် ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေရာ တစ်ဆိုင်လုံးရှိ လူများ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဆိုင်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က မာယာကို ရယ်ကြကြည့်ပြီး

“မာယာ... နင့် ရည်းစားဟောင်းလား”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်ရာ မာယာက ကျွန်ုပ်ကို

“ရှင် မဟုတ်တာ ပြောမနေနဲ့နော်... ဒီပိတ်ပေါကြီးက ကျွန်ုပ်မကို အသေရရ အရှင်ရရ ပိုးပန်းနေတာရှင်၊ ရှင်တို့ကို မနာ

လိုဖြစ်ပြီး ရန်ရာဖို့ ကြိုးစားတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်းတစ်နေရာတွင်ရှိသောတိုက်ဂါး စားသောက်ဆိုင် အပေါ်ဆုံးထပ်၌ ထောင်မှူးဘဦးသည် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ အနိပ်ခံရင်း စည်းစိမ်ခံနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်မှူးဘဦး၏ လူယုံ အေးသိန်းသည်တိုက်ဂါးစားသောက်ဆိုင်၏အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်လာပြီးထောင်မှူးဘဦးအနီးသို့တိုးကပ်ကာ “သတင်းထူးတယ်ဆရာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးဘဦးက အနီးရှိ မိန်းမ
ချောလေးကို အဝေးသို့ ရှောင်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“ဘာထူးတာလဲကွ၊ ဇိမ်ပျက်လိုက်တာကွာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခါအေးသိန်းက

“ကျွန်းက ထွက်သွားတဲ့ မာယာဆိုတဲ့ မိန်းမ ကျွန်းကို
ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ် ဆရာ
သွန်အတူယောက်ျားနှစ်ယောက်လဲပါတယ်၊ ဒါမသံကာစရာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဒီကောင်တွေ ဘာကောင်တွေလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါအေးသိန်းက

“ဒီကောင်တွေက ကျွန်းမှာ စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ လိုက်လာ

တယ်လို့ဆိုတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထောင်မှူးဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ကျွန်းမှာ ငါ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဘယ်သူ့မှ စီးပွားရေး
လုပ်ခွင့် မရှိဘူးကွ၊ နေပါဦး မာယာဆိုတဲ့ကောင်မက ဘယ်လို
ကောင်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါအေးသိန်းက

“မာယာဆိုတာ တင်ထွေးထွေး ရင်ကားကားနဲ့
ယောက်ျားတိုင်း တက်မက်လောက်တဲ့ မိန်းမလှပူ၊ ဆရာမြင်ရင်
တပြိုင်တည်း ချစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားမယ်”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဒီကောင်မကို ငါမသိပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ကျွန်းက

ထွက်သွားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဇေးသိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

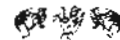
“ဒီကောင်မ ထွက်သွားတုန်းက ဆရာ ရောက်ကာစပဲ
ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် မသိတာပါ။ မာယာ အနောက်ကို
လိုက်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်က လဲနယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်၊
စောစောတုန်းက တိုက်ဂါးမှာ ဗလကြီးတို့လူစုနဲ့ ဖိုက်တင်ချ
ကြတာ ဗလကြီးတို့ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဗလကြီး
ဆိုရင် နာနပ်ပြီးတောင်ယူရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးဘဦးက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်တွေ သတ္တိကောင်းပုံရတယ်၊
မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ပေတော့၊ အခြေအနေ မကောင်း
ရင် အထဲကို သွင်းပြီး တစ်ကျွန်းအကြောင်း သိအောင် ပြလိုက်”
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးဘဦးသည် အေးသိန်းထွက်သွားသောအခါ

အနိပ်မခံတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ
သဘောဆီသို့ပြန်ခဲ့၏။ သဘောသို့ ရောက်သောအခါ
မာယာက

“ဒီနေ့ရှင်တို့ကို ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ ကျွန်းသားတွေရှိတဲ့
နေရာကို အလည်ခေါ်သွားမယ်၊ ရှင်တို့ အတွက်အတွေ့အကြုံ
အသစ်အဆန်းတွေ ရတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒေသခံ ကျွန်းသား များနှင့် တွေ့ရမည်
ဆိုသဖြင့်မိတ်အားတက်ကြွနေလေ၏။

မာယာသည် သဘောကို ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းဆီသို့
ဦးတည် ခုတ်မောင်းသွားလေ၏။ ကျွန်းကြီး၏ အနီးသို့
ရောက်သောအခါ သဘောကျောက်ချလိုက်ပြီး လှေငယ်တစ်စီး
ဖြင့်ကျွန်းအနီးသို့ ချည်းကပ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျောက်ဆောင်များ ပေါများလှ
သဖြင့် လှေကို သတိကြီးစွာ လှော်ခတ်ရလေ၏။ သောင်ပြင်သို့
ရောက်သောအခါ ဓားလုံ လက်နက် ကိုင်ဆောင် ထားသော
ကျွန်းသား လူရိုင်းများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို
တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်းသားများကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားကာ

“အမလေး ဓားတွေ လုံတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ချတော့မယ် ထင်တယ်၊ မာယာလုပ်ပါဦး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာယာက

“မကြောက်နဲ့ သူတို့ ကျွန်မကို မမှတ်မိလို့ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ပြီး ကျွန်းသားများ နားလည်သော စကား ဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက် ၏။

မာယာ၏ စကားကြောင့် ကျွန်းသားများသည် ဓားလုံ လက်နက်များကို ချပြီး မာယာကို သေချာစွာ ကြည်ကာ ဝမ်းသာ အားရဖြင့် သောင်ပြင်သို့ ပြေးလာကြ၏။

မာယာသည် သောင်ပြင်သို့ ခုန်ဆင်းသွားပြီး ကျွန်း သားများကို ပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရင် အေးသွားရ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်ပြီး

“သတိတော့ မပြတ်စေနဲ့ဗျို့ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေရဲ့မျက်နှာ

ပေါ်မှာ ဝမ်းသာလို့က်လို့မှု တွေကို ဖော်ပြတတ်တော့ သူတို့ဟာ လူရိုင်းအဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်းသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်းတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်းအလယ်ပိုင်း သို့ရောက်သောအခါ တျောက်သား ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငှက်မွှေးတပ် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူရိုင်း ခေါင်းဆောင်ကို တွေ့ရ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်သည် မာယာကို မြင်သည်နှင့် ဝမ်းသာလို့က်လို့သော အမူအရာဖြင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်၏။

မာယာသည် လူရိုင်း ခေါင်းဆောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နား မလည်သော ဘာသာစကားများပြောဆိုနေပြီး လူရိုင်းများက ကျွန်ုပ်တို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ခဏကြာလျှင် မာယာက ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ကျွန်မတို့ကို ခေါင်းဆောင်က နတ်ဆရာလေးနဲ့
တွေ့ဆုံဖို့ခွင့်ပြုတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်မအိမ်ထဲက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“နတ်ဆရာလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မာယာက လေသံတီးတိုးနဲ့

“နတ်ဆရာလေးက သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ သူဟာ
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိမြင်
တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က မာယာ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“နတ်ဆရာလေးက ကလေးဟုတ်လား၊ ကလေးတစ်
ယောက်က အနာဂတ်ကို ဘယ်လိုပြောပြနိုင်တာလဲ”

ဟု မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ရှင်တို့ မယုံကြည်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ဆရာလေးနဲ့ တွေ့ရင် ရှင်တို့ ယုံကြည် သွား
မယ်ထင်ပါတယ်”

ဟုပြောပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်း၏ အတွင်းသို့သို့ ခေါ်
ဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်းတစ်နေရာရှိ စမ်းချောင်းလေး တစ်ခုသို့ ရောက်
သောအခါ စမ်းချောင်းအနီးရှိ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင်
ကျောက်တုံးလေးများဖြင့် ဆွေကစားနေသော ကလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုကလေးသည် မာယာ ပြောဆိုနေသော နတ်ဆရာ
လေး ဖြစ်ပုံရတယ်။

ကလေး၏ အသက်မှာ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်သာ ဖြစ်ပြီး

အတိတ်နှင့် အနာဂတ်ကို မြင်နိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာမယုံနိုင်ဖွယ်
ဖြစ်၏။

နတ်ဆရာလေးသည် မာယာကို မြင်သောအခါ ထူး
ဆန်းသော ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုလေရာ
မာယာသည် အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။

ပြီးနောက် မာယာက ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“နတ်ဆရာလေးက အရာရာကို သိနေတယ် ဆိုတာ
ရှင်တို့ ယုံပြီမဟုတ်လား။ သူက ကျွန်မတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကို
သိတယ်။ သူပြောတာက ကျွန်မတို့ဟာ ပင်လယ်ရေအောက်က
မိစ္ဆာနက်ကြီး စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုလဲနက်တွေကို ရှာဖွေဖို့ရောက်
လာတဲ့ လူတွေလို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ပြီး နတ်ဆရာလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

နတ်ဆရာလေးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
ကို ဆက်လက်ပြောဆိုနေလေ၏။

ဣမဒါမင်းထင်သည် နတ်ဆရာလေးကို ကြည့်ပြီး

“သူ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မာယာက နတ်ဆရာ

လေး၏ စကားကို အလေးအနက် နားထောင်ပြီး

“သူ ပြောတာက ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လူစွန့်စား

သတ္တိခံ တွေဖြစ်ပေမဲ့ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် လောဘဇော ကပ်
နေမယ် ဆိုရင် ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့ ရေအောက်မှာ
ပုလဲနက်တွေရမယ် ဆိုရင် လောဘကို ဇောသပ်ပြီး ပုလဲနက်
တွေရဲ့ တစ်ဝက်ကိုပဲ ရယူရမယ်တဲ့ ပုလဲနက်တွေ အကုန်လုံး
ရယူမယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း များစွာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိစ္ဆာနက်ကြီး
နီးထလာပြီး အသက်ဆုံးရလိမ့်မယ်တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ နတ်ဆရာလေး၏ စကား
ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ
လေ၏။

နတ်ဆရာလေးသည် ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ဟော
ပြောလိုဟန် မရှိတော့ဘဲ ကျောက်တုံးလေးများနှင့် ဆော့ကစား
နေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့နတ်ဆရာလေးအနီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။
လမ်း၌ မာယာက

“နတ်ဆရာလေးက ဒီကျွန်းသား မဟုတ်ဘူး၊ သူလဲ
ကျွန်မလိုပဲ သဘောပျက်ပြီး ပင်လယ်က မျှောပါလာသူပဲ၊ သူ့ကို
တိုင်းရင်းသားတွေက စောင့်ရှောက်ထားရင်း အရွယ် မရောက်
မီ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်တွေကို ဟောပြော နေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချပြီး

“သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကြားဖူးတဲပ မွေးရာပါ
အကြားအမြင်ပညာရှင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့အသက်
က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“သူ့အသက်ကို ကြားရရင် ရှင်တို့အံ့သြလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို
ကြည့်လိုက်ရင် ကလေး အရွယ် ဆိုပေမဲ့ သူ့အသက်က ကျွန်မ
ထက် အများကြီးကြီးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်
လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သေချာပါတယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ

ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်လောက်က ကျွန်မရဲ့မွေးစားမိဘတွေနဲ့
ဒီကျွန်းကို ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းက သူ့အရွယ်က
ဒီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်က ကျွန်မထက်
ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ကြီးတယ်ရှင်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အံ့သြတကြီး ဖြစ်ရလေ၏။
ထိုနောက်တွင်မူ မာယာသည် ကျွန်းသားခေါင်းဆောင်ကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန် ပြင်လေရာ ခေါင်းဆောင်က မာယာကို
ကြည့်ပြီးတစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆို နေလေ၏။

မာယာသည် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ စကားကြောင့်
မျက်နှာပျက်ယွင်း သွားကြောင်း လည်း သတိပြုမိ၏။

သဘောပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်
က မာယာကို ကြည့်ပြီး

“ကျွန်းသားခေါင်းဆောင်က မာယာကို ဘာပြောလိုက်
သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်းသား ခေါင်းဆောင်က ကျွန်မတို့ ရည်ရွယ်
ချက်ကို သိသွားပြီ တကယ်တော့ ရေအောက်ပုလဲနက်သိုက်ဟို

သိတာကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူတို့အားလုံး
ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ မိစ္ဆာနက်ကြီးကို သိကြတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ
ရေအောက် ရတနာသိုက်ကို မတူးဖော်ဝံကြဘူး၊ ကျွန်းသား
ခေါင်းဆောင်က ရေအောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်ပျော်နေ
တဲ့ မိစ္ဆာကြီးကို နှိုးမလို့လား ဆိုပြီး ကျွန်မကို အလိုမကျဟန်
နဲ့ပြောတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“နေပါဦး ရေအောက်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိစ္ဆာနက်
ကြီးဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝင်ရောက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ မာယာကျုပ်တို့ကို ပုလဲနက် ရတနာ
သိုက် အကြောင်းပြောပြတုန်းက ရေအောက်မှာ အိပ်ပျော်နေ
တဲ့ မိစ္ဆာကြီး ဆိုတာ မပါဘူးနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မနဲ့ ဒေသခံကျွန်းသားတွေနဲ့
ကွာခြားချက်ပဲ၊ သူတို့က အယူအဆ အစွဲအလမ်း ကြီးလွန်း
တယ်၊ ပုလဲနက်သိုက် ရှိတဲ့ ရေအောက်မှာ အန္တရယ် ရှိတဲ့
မိစ္ဆာကြီး တစ်ကောင် ရှိနေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ ကျွန်မ
ကတော့ မိစ္ဆာကောင်ဆိုတာ အယုံအကြည် မရှိဘူး၊ ပုလဲနက်
သိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတာ ရေဘဝကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်လိမ့်
မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်ပြီး

“ရေဘဝကောင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စားသောက်နေတဲ့
ပြည်ကြီးငါးမဟုတ်လား၊ ဒီလောက်လဲ ကြောက်စရာမကောင်း
ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်း

ချပြီး

“ဒါတော့ ကိုဘဒင်မှားနေပြီဗျ။ ရေဘဝဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးသတ္တဝါပဲ။ ပုလဲဝှက်တဲ့လူတွေကို အများဆုံး ဖမ်းစားတတ်လို့ သူရဲငါးလို့တောင် တင်စားပြီး ခေါ်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ပင်လယ်ထဲက ရေဘဝတွေက ဘယ်လောက်ကြီး

လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဂျမဒီမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ရေဘဝကြီး တွေရဲ့ လက်တံတ ခွေပေ လောက် ရှိတယ်။ သေးငယ်တဲ့ ရေဘဝလေးတွေတောင် ပင်လယ်ပြင်မှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အကောင်ကြီးတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကို ဖမ်းယူ စား

သောက်တယ်လို့ကြားဖူးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရေဘဝများကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ဂျမဒီမင်းထင်က ဆက်လက်ပြီး

“ရေဘဝကောင်ကြီးတွေဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေဗျ။ သူတို့ဟာ ပင်လယ်အောက် သန္တာ ကျောက်တန်းတွေမှာ ပုန်းအောင်းပြီး သတ္တဝါတွေကို ချောင်းမြောင်းနေတတ်တယ်။ သူတို့ရှိတဲ့ နေရာက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး ဘာ အန္တရာယ်မှ မရှိသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါးသတ္တဝါ တွေဟာ အန္တရာယ်မရှိဘူးထင်လို့ သူတို့ အနားက ဖြတ်သွားတော့မှ တွင်းဝကနေ ရှည်လျားတဲ့ လက်တန်ကြီးတွေ ထွက်လာပြီး နောက်အကျဆုံး လိုက်လာတဲ့ ငါးကို ရစ်ပတ် စားသောက်ကြတယ်။ ရေဘဝရဲ့ လက်တွေဟာ အလွန် သန်စွမ်းတဲ့အတွက် ရစ်ပတ်ခံထားတဲ့

သတ္တဝါဟာ ရုန်းထွက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဘဝရဲ့လျှာဟာ အလွန်
ကြမ်းပြီး အဆိတ်အိတ် ပါတဲ့ အတွက် ဖမ်းမိထားတဲ့ သတ္တဝါဟာ
အဆိပ်မိပြီး မူးမေ့သွားတယ်။ နောက်ပြီး ဘဝတွေဟာ သူတို့နဲ့
တိုက်ခိုက်တဲ့ သတ္တဝါတို့ နိုင်ပုံမပေါက်ရင် သူတို့ကိုယ်မှာရှိတဲ့
မင်ရည်တွေနဲ့ ပက်ဖြန်းပြီး ရန်သူ မမြင်နိုင်တဲ့ အဝေးကို ထွက်
ပြေးသွားတတ်တယ်။

ဟုပြောလိုက်ရာ မာယာက ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်ပြီး
ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဂျမဒါက ဘဝကောင်တွေ အကြောင်းကို သိလှချည်
လား။ ကျွန်မတို့တောင် ဘဝတွေရဲ့ အကြောင်းကို ဂျမဒါလောက်
မသိဘူး။ ဂျမဒါ ပြောပုံအရ ဆိုရင် ဘဝကောင်တွေက၊ ကြောက်
စရာ သိပ်ကောင်းနေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့အသက် အန္တရာယ်ကို ကာဘွယ်

ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ လက်နက်တွေ ဝယ်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မာယာက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်မတို့အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ လက်နက်တွေ ရှာဝယ်
လို့ရပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဆိုင်သို့ သွားကာ အင်္ဂလန်လုပ်
မိန်းသေနတ်နှစ်လက်ကိုချေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ယူလေ၏။

ထိုသတင်းသည် နာရီပိုင်း အတွင်း ထောင်မှူးဘဦး
ထံသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေရာ ထောင်မှူးဘဦးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“သူတို့ ရေအောက်မှာ တစ်ခုခု ရှာမှာသေချာနေပြီ၊
သူတို့ သတင်းကို မရရအောင် စုံစမ်းမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုတွေးလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် အက်ဒမန်ကျွန်း သို့
တစ်ဖန် ပြန်လည် သွားရောက်ခဲ့ပြီး တည်းခိုခန်း၌ တည်းခိုခဲ့၏။

တည်းခိုခန်း၌ တည်းခိုရင်း ရေအောက်သုံး လက်နက်
ကိရိယာအရောင်းဆိုင်ကိုစုံစမ်းလေရာ ကျွန်းအနောက်ဘက်ရှိ
ပသျှူးလူမျိုးများ ရောင်းသော ဆိုင်တွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ကြောင်း
သိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့ညစာကို တည်းခိုခန်း၌ပင် စားသောက်ကြပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ဝယ်ယူထားသော မှိန်းသေနတ်များကို ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ပြီး စမ်းသပ်ရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ယူထားသော မှိန်းသေနတ်များကို ကြည့်ပြီး

“ပုလဲနက်သိုက် ကတော့ ဘယ်မှာနေမလဲ မသိသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဝယ်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့ စုံနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ မာယာက ဝင်ရောက်ပြီး

“ရှင်ဘာမှ မပူနဲ့ ပုလဲနက်သိုက်ကို တွေ့လို့ကတော့ ကျွန်မတို့ ကုန်ထားတဲ့ ဝိုက်ဆံရဲ့ အဆပေါင်းများစွာကို ပြန်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ နတ်မျက်စိ ဆိုသူသည် တည်းခိုခန်း၏ မျက်နှာကျက်ပေါ်သို့ တိတ်တဆိတ်တက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ပြောစကားများကို နားထောင်နေလေ၏။

အမှန်စင်စစ် နတ်မျက်စိ သည် ကျွန်းပေါ်တွင် အပ်ကျသည်ကအစ သိရှိပြီးသတင်းရောင်းစားသူလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူသည် မိမိလိုအပ်သော အကြေးငွေရလျှင် မည်သည့်သည့် သတင်းကို မဆို ရောင်းချသူဖြစ်၏။ နတ်မျက်စိသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအလွန်စိတ်ဝင်စားပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်

လာခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခိုး
ကြောင်ခိုးဝှက် နားထောင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်သောအခါ ပျော်ရွှင်
သွားပြီး

“ငါအပင်ပန်းခံရကြိုးနပ်ပြီ၊ ထောင်မှူးဘဦးကို ဒီ
သတင်း ရောင်းစားလိုက်ရင် တော်တော်ပွ မှာပဲ”

ဟုတွေးလိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်မှ ကမန်းကတန်း
ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

မျက်နှာကျက် အောက်သို့ ရောက်သောအခါ တည်းခို
ခန်း အစောင့်ကို ငွေတစ်ကျပ် ပေးလိုက်ပြီး ထောင်မှူးဘဦး
ရှိရာသို့ အမြန်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မကြာမီထောင်မှူးဘဦး ရှေ့သို့ နတ်မျက်စိ ရောက်ရှိ
သွားလေ၏။

ထောင်မှူးဘဦးသည် နတ်မျက်စိကို မြင်သောအခါ

“မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ နတ်မျက်စိက

“ထောင်မှူးကျုပ်ကိုဘာကြောင့်တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သိတယ်၊ ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်နေတဲ့ မာယာဆိုတဲ့
ကောင်မနဲ့အဖော်ယောက်ျားနှစ်ယောက်အကြောင်းကိုသိချင်
နေတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ ထောင်မှူးဘဦးသည် သူရင်ထဲရှိ
ဆန္ဒကို နတ်မျက်စိသိနေသဖြင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားလေ၏။

ထောင်မှူး ဘဦးသည် နတ်မျက်စိကို အံ့သြဟန်ဖြင့်
ကြည့်ပြီးသဘောကျဟန်ဖြင့် တဟာဟားရယ်မောကာ

“နတ်မျက်စိ...နတ်မျက်စိ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်းပေါ်မှာ

အပ်ကျတာက အစ သိတာကိုး၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ် မာယာဆိုတဲ့
ကောင်မနဲ့ သူ့အကောင်နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျုပ်
သိချင်တယ်၊ မင်းသိရင်ပြောပါ၊ ဘောက်ဆူးကြိုက်သလောက်
တောင်း ပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ နတ်မျက်စိက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“သူတို့ အကြံက သိပ်ဆန်းတယ်၊ ကျုပ်တော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူးလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ ပိုင်နိုင်တဲ့ အကြံ
မရှိရင် ဒီလိုစွန့်စားဝံ့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထောင်မှူးဘဦးက နတ်မျက်စိ၏ စကားကြောင့် ပိုမို
စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ဘယ်လိုအကြံလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ နတ်မျက်စိက

“သူတို့ပုလဲနက်ကိုရှာမယ်တဲ့ဗျာ၊ ပုလဲနက်က ဒီလောက်
ရှားတာ သူတို့လွယ်လွယ်ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ထောင်မှူးဘဦးက မျက်မှောင်ကြိုက်ပြီး

“သူတို့ရှူးဖျားရှူး နေပြီဇနား”

ဟုရှေ့ရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ နတ်မျက်စိက သက်
ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပုံပြင်လိုလို အဖြစ်ဆန်း
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဒီဒေသခံ လူရိုင်းတွေဟာ
ပင်လယ်အောက်မှာ နတ်မိတ္တူကြီး စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုလဲနက်
သိုက် ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ မာယာဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဒီဒေသခံ
လူရိုင်းတွေရဲ့ လက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ် ဆိုတော့ ဒီဒဏ္ဍာရီကို

၁၃ မင်းမြတ်သူရ

ကြားဖူးပြီး ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟုပြောလေရာ
ထောင်မှူးဘဦးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဒါဆို သူတို့ရူးနေတာ သေချာတယ်၊ ဒီဒဏ္ဍာရီကို
ကျုပ်ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လုံးဝ မယုံဘူး၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲမှာ ပုလဲနက် သိပ်ရှားတယ်၊
ပုလဲနက်ကို သိုက်တစ်ခု အစနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်
ဆန်လွန်းတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နတ်မျက်စိက အသက်ပြင်းချပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မှာ ငွေအင်အား တောင့်တင်းပုံ
ရတယ်၊ ရှေ့အောက်သုံးလက်နက်က ခိုယာတွေတောင် ဝယ်ယူ
ပြီး အသုံးပြုနေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထောင်မှူးဘဦးက မျက်မှောင်ကြုတ် ပြီး

တောနာတပေ

ပုလဲနက်သိုက် ❀ ၁၃၅

“သူတို့ကို အချိန်တိုင်း စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုနေပြီ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

တောနာတပေ

နုန်း မေတ္တဝါသုရ

ပုလဲနက်သိုက် ၁၃၇

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေအောက်သုံး လက်နက်များကို သုံး
ရက် လေ့ကျင့်ပြီးနောက် ပုလဲနက်သိုက်သို့ သွားရန် အသင့်
ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ရေငုပ်
ဝတ်စုံများ ဝတ်ပြီး ရေအောက်သို့ ဆင်းကာ ရေအောက်သုံး
လက်နက်များကို လေ့ကျင့်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မက်ဆီဂိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်၌
သေနတ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုခဲ့ကြသဖြင့် ရေအောက်သုံး
လက်နက်များကို အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲရှိ ကျွန်းသိမ်

ကျွန်းပွားလေးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခရီး ဆက်ခဲ့လေ၏။

မာယာက သဘောဦး၌ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဝတ်စုံကို
ဝတ်ကာ မှန်ဘီးလူး တစ်လက်ဖြင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ကြည့်ရှု နေ
ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့်

“ကျွန်မတို့ ပုလဲနက်သိုက်ကို ရောက်တော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်ကမျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“သေချာရဲ့လား မာယာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ ကျွန်မတို့
ယေငယ်က ပုလဲပင်ထွက်တဲ့အခါ ကျွဲခေါင်းနဲ့တူတဲ့ ကျွန်းအရှေ့
မှာ ပုလဲပင်ကြတယ်၊ ဒါဟာ ပုလဲနက်သိုက် ရှိတဲ့ နေရာ ဆိုတာ
သေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ပဲ့ကိုင်ထားသော မာယာနှင့်အတူ
ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်များကို မြေပုံများနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး
လိုက်ပါလာလေ၏။

သူတို့အားလုံး ပုလဲနက်သိုက်ကို ရောက်ရန် စိတ်အား
ထက်သန်နေပြီး မျက်လုံးထဲတွင် ပုလဲနက်သိုက်ကြီးကို မြင်
သောင်နေလေ၏။

၂၈၀ မင်းမြတ်သူရ

နောက်ဆုံး၌ သဘောသည် ကျွဲခေါင်းနှင့် တူသော
ကျွန်းလေး တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်လေ၏။

မာယာက ကျွန်းကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်ပြီး သဘော
ကျောက်ချရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွဲခေါင်းနှင့် တူသော ကျွန်းကြီးကို မျက်
တောင်မခတ် ကြည့်ပြီး

“သေချာတယ်၊ ဒါ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က ပုလဲငုပ်တဲ့
ကျွန်းပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသွား
လေ၏။ ထိုနေရာသို့ သဘောဆိုက်လျှင် ဆိုက်ခြင်း ကျွန်ုပ်တို့က
ပုလဲနက်သိုက်ကို ရှာဖွေလိုကြ၏။

သို့သော် မာယာက ဝင်ပြီး

“ရှင်တို့ အလျင်မလိုကြနဲ့ဦး၊ ရေအောက်မှာ အန္တရာယ်

ပုလဲနက်သိုက်

တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေအောက်သုံး မိုန်း
သေနတ်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်ဦးမယ်၊ အသက်ရှူပိုက်တွေ
ကိုလဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တစ်လက်မမကျန် စစ်ဆေး ချင်သေး
တယ်၊ ရှင်တို့ရေအောက်ရောက်ရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
လူစု မကွဲဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့
မိုန်းသေနတ်တွေကိုလဲ အမြဲအသင့်ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားကြ
ပါ၊ ရေအောက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကျားငမန်းတွေ
ရန်ကလဲ ရှိသေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ကျောချမ်းဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်
လိုက်ပြီး

“အမလေး ရေအောက်က ရန်တွေက မသေးပါလား”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မာယာက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ရေအောက် ပုလဲနက်သိုက် တွေရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ

ဂူကြီးတွေ ရှိတယ်။ ဒီဂူကြီးတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ ပုလဲငုပ် သမားတွေကို ဒုက္ခပေးလေ့ ရှိတဲ့ ဘဝကောင်ကြီးတွေ ရှိတတ် တယ်။ ဒီဘဝကောင်ကြီးတွေဟာ ကျွန်းသားတွေ အင်မတန် ကြောက်တဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးမှာချင်တာ တစ်ခုကတော့ ရေအောက်မှာ ဒုက္ခတွေပြီဆိုရင် ကြိုးကို လေးချက် လှုပ်ဖို့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မာယာ မှာကြားချက်များကို သေချာစွာ မှတ်သားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ရေအောက်သို့ ဦးစွာ ဆင်းသွားလေ၏။ ထိုနောက် မာယာက အချက်ပြ လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ရေအောက်သို့ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် မှိန်းသေနတ်ကို အသင့်ပြင်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်ကို ရှာဖွေလေရာ အေးမြကြည်လင်

သော ရေထဲတွင် မှိန်ပြုပြင် မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေအောက်ကြမ်းပြင် သို့ ရောက်သောအခါ သန္တာကောင်များနှင့် ပြည့်နက်နေကြောင်း အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားလာပြီး ပုလဲနက်သိုက် ကို ရှာဖွေနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မရေငုပ်ပိုက် ကုန်သည်အထိ ရှာဖွေနေသော်လည်း ပုလဲ ဖြစ်ပေါ်စေသော ကမာကောင်များကို မတွေ့ရချေ။

ရေနက်ဝိုင်းသို့ ရောက်နေသဖြင့် ရေမှာ အသည်းခိုက်လှမှု အေးမြနေပြီး အသက်ရှူရန်လည်း ခက်ခဲလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း ကမာကောင်များကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကျပြီး ဂျမဒါမင်းထင် ကို ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တောင်ဂူလေးပေါ်တွင်
ငွေရောင်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကမာကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို
ဘွားခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား
လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမာကောင်ကြီး၏အနီးသို့ ရောက်
သောအခါ ကမာကောင်ကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်
ပိတ်လိုက် လုပ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ပင်လယ်ကြမ်းပြင်တွင် ခဏကြာအောင် လျှောက်
လှမ်းပြီးနောက် ရေအောက်ကြမ်းပြင် တစ်ခွင်လုံး ကမာကောင်
များနှင့် ပြည့်နေကြောင်း အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ရေအောက်တွင် အောင်မြင်မှု
အထိမ်းအမှတ် အနေဖြင့် လက်မထောင်ပြလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမာကောင်ကြီးများကို ဝမ်းမြောက်

ဝမ်းသာ ကြည့်ရှုနေပြီးနောက် ကမာကောင်များကောက်ဖို့
ခြင်းတောင်း ချပေးရန် ရေပေါ်တွင်ရှိသော မာယာကို ကြီးဆွဲပြီး
အချက်ပြလိုက်လေ၏။

ခြင်းတောင်း တစ်လုံး အပြည့် ကမာကောင်များ
ရရှိသောအခါ ရေပေါ်တွင်ရှိသော မာယာအား ခြင်းတောင်း
ဆွဲတင်ရန်အချက်ပြလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခြင်းတောင်းနှင့် အတူ ရေပေါ်သို့ပြန်
တက်သွားလေ၏။ သင်္ဘောကုန်းပတ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ကွဲမတတ် မောပန်းလွန်းသဖြင့်
လှဲချလိုက်ရလေ၏။

မာယာသည် ကမာကောင်များကို အလောတကြီး
ယူပြီး ဓားထက်ထက် တစ်လက်ဖြင့် ကမာကောင် တစ်ကောင်
ပြီး တစ်ကောင်ခွဲလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ခွဲပြီးသည်နောက် ပုလဲနက်ကို မတွေ့ရဘဲသာမာန်ပုလဲများကိုသာတွေ့ရသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး ကမာကောင် တစ်ကောင်ကို ခွဲပြီးမှသာ မာယာ၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားပြီး ဝမ်းသာ အားရ ထအော် လေ၏။

“အမလေး...ကျွန်မတို့ သူဌေး ဖြစ်ပြီပုလဲနက်သိုက်ကို အမှန်တကယ်တွေ့ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လှဲနေရာမှ ထလိုက်ပြီး မာယာအနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ပုလဲနက် ကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

မာယာက ပုလဲနက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်သော အမူအရာဖြင့်

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ပုလဲကြီးရှင်...အရောင်အသွေးရော အရွယ်အစားရော အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင်ကို ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုပုလဲနက်မျိုးတွေသာ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့သေချာပေါက် သူဌေးဖြစ်ပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် အမှန်တကယ် ပုလဲနက်သိုက်ရှိသောနေရာအစစ် အမှန်ပင်ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုလဲနက် တစ်လုံးရရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်သော အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် အက်ဒမန် ကျွန်းသို့သွားပြီး အကောင်းဆုံးညစာများကိုမှာယူစားသောက် ကြလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ညစာ စားရင်း အရက်များကို သောက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ အိပ်စက်ရန် ဦးစွာ ဝင်ရောက်သွား

လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မာယာမှာ အပျော်လွန်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျမဒါမင်းထင်သည် အက်ဒမန် ကျွန်းရှိ အဘာဒင်ဈေးသို့သွားကာ လွန်စွာ လက်ရာမြောက်သော ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံးကို ဝယ်ယူလာလေ၏။ ထိုသေတ္တာသည် တစ်ပေခွဲ ပတ်လည်ခန့်ရှိပြီး အိန္ဒိယကုန်သည်များထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျမဒါမင်းထင် ဝယ်ယူလာသော သေတ္တာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်က

“ဘာလုပ်ဖို့ သေတ္တာ ဝယ်လာတာလဲ ဂျမဒါ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ပုလဲနက်တွေ ထည့်ဖို့ပေါ့ဗျာ၊ သေတ္တာမှာ

ကြေးသော့တစ်ချောင်းလဲ ပါတော့ လုံခြုံတာပေါ့ဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့ ညနေမှာပင် ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် လှေဦးထိပ်၌ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး အဝေးဆီသို့ ကြည့်ရှုရင်း

“ကျုပ်တို့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကျွန်းက လူတွေ သတိပြုမိနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး အနေအထိုင် ဆင်ခြင်မှု ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မာယာသည် ကျွန်ုပ်တို့နောက်တစ်ကြိမ် ပင်လယ်ထဲသို့ မဆင်းမီ ရေငုပ်ကိရိယာများနှင့် ရေအောက် တွင်တိုက်ခိုက်ရန် ဝယ်ယူထားသော မှိန်းသေနတ်များကို သေချာစွာ စစ်ဆေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုလဲ အနည်းငယ်မျှ ရရှိလောက်ဖြင့်

လောဘကို မတင်းတိမ်နိုင်ဘဲ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသော ပုလဲ
သူဌေးကြီးများ အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ် အောက်ရှိ ပုလဲနက်သိုက်ကြီး
တစ်ခုလုံး ကျွန်ုပ်တို့လက်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု
စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုလဲနက်များ တွေ့ရှိသော နေရာ၌
သဘောကို ကျောက်ချကာ အချိန်ရတိုင်း ပင်လယ်အောက်သို့
ဆင်းပြီး ပုလဲနက်များ ရှာဖွေလေရာ တဖြည်းဖြည်း ပုလဲနက်များ
ကို ပုဆောင်းမိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လက်ထဲသို့ ပုလဲနက် အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့်
ရောက်သောအခါ မာယာက

“အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ အရင်းကျေတဲ့ အပြင်
အမြတ်တောင်ထွက်နေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်ပြီး

“အမြတ်ထွက်လို့ တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ ငါတို့
သဘောဝယ်ဖို့ ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းပြီး စွန့်စားခဲ့ရတာပဲ၊ ငါ့
တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ ဘက်တိုက်ဖောက်တဲ့ အလုပ်
ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒိမ်းထင်က ကျွန်ုပ်တို့ စကားရိုင်း
သို့ မဝင်ဘဲ အဝေးဆီသို့ ဝေးကြည့်နေရာမှ

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေလာတဲ့ ရတနာ
တွေကို သူတစ်ပါးလက် မရောက်အောင် လဲကာ ကွယ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ မာယာက

“ကျွန်မတို့ သိုသိုသိပ်သိပ် ရှာဖွေနေတဲ့ အတွက် ကျွန်နား
က လူတွေ မရိပ်မိနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပုလဲပုပ်သမား
တိုင်း တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ် ပုလဲနက် ရဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့

လက်ထဲမှာ ပုလဲနက်တွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ယုံမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သာမန် ပုလဲတွေပဲ ငုပ်ယူ နေတယ်ထင်မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့

သတိတော့မပြတ်စေနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အားတိုင်း

ပုလဲနက်များကိုရှာဖွေရယူလေရာ တဖြည်းဖြည်း ပုလဲနက်များ
စုဆောင်းမိလာ၏။

ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်ပြုမည့်ရေဘဲကောင်

ကြီးများကို မတွေ့ရဘဲ သာမန် ငါးမန်းငယ်များကိုသာ တွေ့ရ
လေ၏။

ထိုငါးမန်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်ပြုလေ့ မရှိဘဲ

အနီးမှ ကူးခတ်ပြီး အကဲခတ် နေတတ်၏။ မာယာ သတိပေး

ထားသော ရေအောက်လိုက်ဂူကြီးထဲရှိ လူကို အန္တရာယ်ပြုမည်

ဧရာမ ရေဘဲကောင်ကြီးများမှာ ယုံတမ်းစကားပင် ဖြစ်ပုံရ၏။

ပင်လယ်ရေအောက်ရှိ အန္တရာယ်များအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စိုးရိမ်

လွန်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဂျမဒါမင်းတင်သည် ကျွန်ုပ် ထက်ဦးစွာ ပင်လယ် ရေအောက်သို့ ဆင်းသက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လေးလံလှသော ရေငုပ်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပေါင်တစ်ရာ မျှရှိသော အလေးများကို ကိုယ်ခန္ဓာ ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲနေစဉ် မာယာ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မာယာက အလန့်တကြားဖြင့်

“အောက်မှာ ဂျမဒါ ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ ကြိုးကို လေး ချတ်လှုပ်နေပြီ၊ အောက်မှာ အန္တရာယ် ဖြစ်နေပြီ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းတင် ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်သွား၏။

ထိုကြောင့် မာယာနှင့် အတူ ကြိုးကို ကူညီပြီး ဆွဲငှား လေ၏။ သို့သော် ကြိုးကို အပေါ်သို့ ဆွဲလို့ မရဘဲ တင်းခံနေလေ ၏။ မာယာက အံ့ကို ကြိတ်ပြီး အောက်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းတင် အတွက် ပိုမို စိုးရိမ်သွားပြီး

“ကျုပ်အမြန်ဆုံး လိုက်သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ ရေအောက်သုံး မိုန်းသေနတ်ကို ကိုင်ပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ချရန် ပြင်လေရာ မာယာက ဓားနှစ်လက်ကို ခါးကြား ထိုးပြီး

“ကျွန်မလဲ လိုက်မယ်”

၁၃ မင်းပြတ်သူရ

ဟု ဆိုကာ ရေထဲသို့ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်ရှိ သန္တာကျောက်တန်းများ ရှိရာ ကျောက်ဆောင်ကြီး ဘက်သို့ ဆင်းသက်သွားပြီး ခေတ္တရပ်တန့်ကာ ဂျမဒါမင်းထင်ကို ရှာဖွေလေ၏။

ထိုသို့ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းသည် ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အသက်ကို ကယ်တင် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ခန္ဓာကိုယ် အရှေ့သို့ ဘဝကောင်ကြီး တစ်ကောင်၏ ကြီးမားသော လက်မောင်းကြီး ဝန်းခန့် ကျလာလေ၏။

သတ္တဝါကြီး၏ လက်မောင်းကြီးသည် လူတစ်ယောက်၏ ပေါင်လုံးမျှ ကြီးမားပြီး ပေ ၂၀ ခန့် ရှည်လျားလေ၏။ လက်မောင်းကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု၏ အနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျမတတ် ဖြစ်နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်း

ပုလဲနတ်သိုက်

ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်တစ်လုံးမျှ ကြီးမားသော ဘဝကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကို အသည်းထိတ် ရင်ဖိစွယ် တွေ့လိုက် ရ၏။ ထိုဘဝကောင်ကြီးသည် သူ၏ ကြီးမားသော လက်မောင်းကြီးဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကို ရစ်ပတ်ပြီး ပါးစပ်အနီးသို့ ဆွဲယူနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်၏ လက်ထဲတွင် မှိန်းသေနတ်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သံမဏိ ဓားဖြင့်သာ သတ္တဝါကြီးလက်မှ လွတ်မြောက်အောင် မနည်း ကြိုးပမ်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုမျှ ကြီးမားသော ဘဝကောင်ကြီးကို မှိန်းသေနတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် အသုံးဝင်ပုံ မရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန် မဆိုင်းတော့ဘဲ သတ္တဝါကြီး အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရစ်ပတ်ထားသော

လက်မောင်းကြီးကို သံမဏိ ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်လေ၏။

သို့သော် ဘဝကောင်ကြီး၏ လက်မောင်းမှာ ကြီးမားပြီး
မာကျောလွန်းသဖြင့် လှီးဖြတ်ရန် လွန်စွာ ခက်ခဲနေလေ၏။

ထိုအခါ သတ္တဝါကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား သတိပြုမိသွား
ပြီး လက်မောင်းကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ရန် ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာလေရာ
ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ် ကြမ်းပြင်တွင် တစ်လိမ့်ပြီး တစ်လိမ့် လိမ့်
သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတ္တဝါ ကြီးနှင့် အလွန်နီးကပ်သော
နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဘဝကောင်ကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်
မျက်လုံးကြီးတစ်လုံးကို ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘဝကောင်ကြီး၏ မျက်လုံးကို ကြည့်ပြီး
ဓားဖြင့် အားကုန် ထိုးစိုက် လိုက်လေရာ ရေပြင် တစ်ခုလုံး သွေး
များ ရဲရဲနီသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဘဝကောင်ကြီးသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို
ဆက်လက် ရစ်ပတ်မထားနိုင်တော့ဘဲ လက်မောင်းများ ပြေ
လျော့ကျသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ မာယာ ရောက်ရှိလာပြီး
ဂျမဒါမင်းထင်ကို တွေ့ယူပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် သတ္တဝါကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
လွန်စွာ မောဟိုက် ပင်ပန်း နေလေ၏။ ကျွန်ုပ် တစ်သက်တွင်
ဂျမဒါမင်းထင်ကို သည် တစ်ကြိမ်လောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
မည်သည့်အခါမျှ မမြင်ဘူးချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အချက်ပြပြီး ရေပေါ်
သို့ ကူးခတ်ပြီး တက်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြီးမားသော
လက်မောင်းကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းခံရပြီး အောက်သို့ လျော့ကျ

သွားလေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ် ထားခြင်း
ခံရသဖြင့် အရိုးများ ကျိုးကျပြီး လူမတတ် ဖြစ်နေပြီး အသက်ရှူ
ရန်လည်း ခက်ခဲလာ၏။

ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီပေးမည့်သူလည်း မရှိချေ။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေပြီး မေ့မြောလု မတတ်
ဖြစ်လာသဖြင့် မည်းမည်းမြင်ရာကို အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့
တိုက်ခိုက်နေလေ၏။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရင်း သတ္တဝါကြီး၏ ပါးစပ်အနီးသို့
ရောက်ရှိသွားပြီး လက်ထဲရှိ စားဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်း ထိုးစိုက်
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မာယာနှင့် ဂျမဒါမင်းထင် ရောက် လာပြီး
သတ္တဝါကြီးကို ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်လေ၏။

တစ်ချို့တွင် မာယာတစ်ယောက် သတ္တဝါကြီး၏ လက်
မောင်းနှင့် ခိုက်မိပြီး တစ်လံမျှ လွင့်ထွက်သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကံအားလျော်စွာ သတ္တဝါကြီး၏
အကောင်းပကတိ ကျန်နေသော မျက်လုံးအနီးသို့ ရောက်ရှိ
သွားပြန်ပြီး သံမဏိဓား တစ်ခုလုံး နစ်မြုပ်သွားအောင် ထိုးစိုက်
လိုက်လေရာ သတ္တဝါကြီးသည် တွန့်လိမ်ပြီး ထိုနေရာမှ ဆုတ်ခွါ
ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ဖမ်းမပြီး ရေပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်တက်ခဲ့ကြ
လေ၏။

ထိုအချိန်မှ စပြီး ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်၏ ပုလဲနက်
သိုက် ရှာဖွေခြင်း လုပ်ငန်းကြီး အဆုံးသတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်စား မိလိုက်၏။

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်ုပ်တို့ ရေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ပုလဲနက် သိုက် အဆုံးသတ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပိုမို တိကျ ခိုင်မာသွား လေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ သဘောပေါ်သို့ ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားများ ရောက်ရှိနေပြီး တပ်သားများ၏ အလယ်တွင် ထောင်မှူးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူသည် ထောင်မှူးဘဦး ဆိုသော လူယုတ်မာ ဖြစ်ပုံရလေ၏။

ပုလဲနက်သိုက်

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများသည် သဘောတူညီချက် ဝိုက်စိတ်တိုက်ရှာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အသက်နှင့်ရင်းပြီး ရှာဖွေထား သော ပုလဲနက်သေတ္တာကို သိမ်းဆည်းသွားလေ၏။

မာယာက ပုလဲနက်များကို နမောလွန်းလှသဖြင့်

“ရှင်တို့ ဒီလို မတရား မလုပ်နဲ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ ထောင်မှူးဘဦးက မာယာတို့

မထိလေးစား ကြည့်ပြီး

“ငါနဲ့မည် ထောင်မှူးဘဦး လို့ခေါ်တယ်၊ မင်းတို့တို့ အက်ဒမန်ကျွန်းရဲ့စည်းကမ်းအတိုင်းလုပ်တာ မိန်းကလေးမင်း ဘာမှစောဒက တက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ခွင့်ပြုမိန့် မရဘဲ ပုလဲဝင်ရင် ရတဲ့ ပုလဲကို နိုင်ငံတော် ဘဏ္ဍာ အဖြစ် သိမ်းဆည်းပြီး ဒဏ်ခွေ ပေးဆောင်ရမယ်။ ဒဏ်ခွေမဆောင်နိုင်ရင်တော့ ထောင် တစ်လ ကျခံရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲနက်များအတွက်
ခံပြင်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများကို ပြန်လည်ခုံ
လိုသော်လည်း ဂျမဒါမင်းထင် ကိုယ်တိုင် အားမတန် မာန်
လျော့သည့်အမှုအရာဖြစ်နေသဖြင့် လက်လျော့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားများ၏
ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရပြီး တစ်ပတ်အကြာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရုံးထုတ်ပြီး
တရားသူကြီးက ဒဏ်ငွေ တစ်ရာကျပ်စီ အသီးသီး ချမှတ်ပြီး
ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

တရားသူကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အမှုကို စီရင်ချက်ချရာတွင်
တရားခံများသည် ကျွန်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုမိန့် မတောင်း
ခံဘဲ ပုလဲငုပ်သည့်ပြစ်မှုသာ ရှိပြီး ရရှိသော ပုလဲများမှာလည်း
သာမန် တန်ဖိုး မရှိသော ပုလဲများ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ကို
ပေါ့လျော့ပြီး ဒဏ်ငွေ တစ်ရာကျပ်သာ ချမှတ်လိုက်ကြောင်း

၂၈ မယ်မြတ်သူရ

ပဲရိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပုလဲနက်များကို ထောင်မှူးဘဦး သိမ်း
 ဗိုက်သွားကြောင်း ထင်ရှားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် ပိုမိုပြီး
 ခံပြင်းစရာ ကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံကြမ္မာ ဆိုးဝါးလွန်းလှ၏။

ပုလဲနက်သိုက် ❀ ၂၈

ကျွန်ုပ်တို့ သဘော အက်အမနကျွန်းမှ ပြန်တွက်
 လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မချီကပ်ကဲ ဖြစ်နေသဖြင့်
 စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ပိုက်ပါလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ထဲတွင် တအိအိ သွားလာနေသော
 သဘောငယ် လေးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်းလုံခြုံရေးက ငါတို့ သဘောလေး
 ကို မသိမ်းလိုက်တာအဆိုးထဲက အကောင်းလို့ သဘောထား
 ရမှာပဲ၊ ငါတို့ အရင်က လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ အခု ငါတို့
 မှာသဘောတစ်စီးတော့ ပိုင်ဆိုင် သေးတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာမာယာက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကျွန်မတို့ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ရှာဖွေလာတဲ့ ပုလဲနက်
တွေကို လူယုတ်မာကြီး မတရား သိမ်းပိုက်သွားတာ ခံပြင်းလိုက်
တာရှင်”

ဟုမကျေမချမ်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်
က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အမူအရာဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ရတနာဆိုတာ ခံစားထိုက်မှ ခံစားရတာဗျ။ ထောင်မှူး
ဘဦးတစ်ယောက် ရတနာတွေကို မခံစားထိုက်လို့ နေမှာ
ပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာယာက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ဂျမဒါစကားက မှားနေပြီ။ ထောင်မှူးဘဦးက မခံစား
ထိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်က မခံစားထိုက်တာရှင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝင်ပြီး

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ဂျမဒါ စကားက ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကျုပ်စကားက မမှားပါဘူးဗျာ ကျုပ် စကားမှန်မှန်
သိချင်ရင်ခင်ဗျားတို့ သဘောကို ခဏရပ်ပြီး ကျောက်ချွထား
လိုက်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို နား
မလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး သဘောငယ်လေးကို စက်သပ် လိုက်
လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် မပြောမဆို ပင်လယ်
ထဲသို့ နှန်ဆင်းသွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျမဒါမင်းထင် တစ်
ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီလောဟုပင် ထင်မြင်မိလေ၏။

လူမဒါမင်းထင်သည် ခဏကြာလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး
ရဲ့ရဲ့စိုပြီး သဘော နံဘေး လေ့ခါးထစ်များမှ ပြန်တက်လာပြီး
လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သားရေအိတ်တစ်အိတ်ကို ကျွန်ုပ်
လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဘုမသိဘမသိဖြင့် သားရေအိတ်ကို ဖွင့်
ကြည့်လိုက်ရာ သားရေအိတ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထောင်မှူး
ဘဦး သိမ်းယူထားသော ပုလဲနက်များကို တစ်လုံး မကျန် ပြန်
လည်တွေ့ရှိရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်မာယာသည် ပုလဲနက်များကို ပြန်တွေ့ရ
သဖြင့်ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ကခုန်ကြလေ၏။ လူမဒါ မင်းထင်
က ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ရွှင်နေပုံကို ကြည့်ပြီး

“တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ထဲမှာ ပုလဲနက်
ရှာနေကတည်းက ထောင်မှူးဘဦးရဲ့အဖွဲ့တွေက ကျုပ်တို့ကို
စောင့်ကြည့်နေတာဗျ။ ကျုပ် ပင်လယ်ထဲကို မှန်ဘီလူး တစ်
လက်နဲ့ ကြည့်နေတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ပုလဲနက်တွေ ဆုံးရှုံးတော့မှာ
ကို ကြိုတင်ပြီး သိမြင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အက်ဒမန်ကျွန်းကို
ရောက်တော့ ပုလဲကုန်သည်တွေဆီကို သွားပြီး အညံစား ပုလဲ
တွေ ဝယ်ယူခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်းသေတ္တာထဲက အဘိုး
တန်ပုလဲနက်တွေနဲ့ အညံစားပုလဲတွေကို လဲလှယ် ထားလိုက်
တယ်၊ ပြီးတော့ပုလဲနက်တွေ ထည့်ထားတဲ့ သား ရေအိတ်ကို
သဘောဝမ်းစိုက်မှာ သွားချိတ်ထားလိုက်တယ်”

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုလဲနက်များ မဆုံးရှုံး
အောင် စွမ်းဆောင်ပေးသော ဂျပန်မင်းထင်ကို ကျေးဇူးတင်
လွန်းသဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ဖွဲ့ဖက်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အသက်နှင့် ရင်းပြီး ရှာဖွေခဲ့သော ပုလဲ နက်
များကို ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိတော့ချေ။

လူပါးလူနပ်ကြီး ထောင်မှူးဘဦး တစ်ယောက် ဂျပန်
မင်းထင်၏ နှပ်ချခြင်းကို ခံလိုက်ရချေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အနာဂတ်
စရီးလမ်းသည် သာယာဖွယ် အတိ ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်များလည်း ပြန်လည် ရှင်သန်လာလေ၏။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ.....။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ